

— Kimi karşılamaya gidiyorlar?..
— Gelecek iktidarı!

28 EKİME KADAR

TASARRUFLARINIZI İŞ BANKASINDA TOPLAYINIZ

BİR
ÇEKİLİŞTE
TAM

4 MİLYON

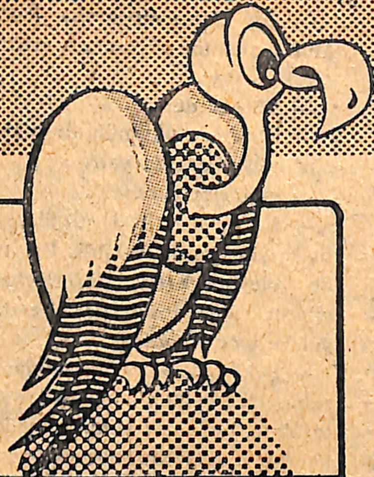
Çekiliş 29 Aralıkta

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Faal : 2089-49

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Cilt : 1 — Sayı : 6
YIL : 38
7 Eylûl 1961
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Seçimden sonra...

HEPİMİZİN beklediği bir gün var: 15 Ekim... O gün oylar sandıklara atılacak, o gece sandıklar açılacak ve gün ışırken ilk sonuçlar alınmaya başlanacak...

Ama asıl beklediğimiz gün, bundan sonraki gündür. Vatandaşın beklediği bu mutlu gün bize neler, neler, neler getirecek acaba?..

Önümüzdeki dört yılın sağlıyacağı plânlı, programlı çalışma içinde, görülmemiş bir bolluk, görülmemiş bir bereket, görülmemiş bir refah, değil mi?...

Zengin, kasalarının bir buçuk yıldır paslanan kilidine anahtarını sokacak ve on yedi aydır dondurduğu servetini piyasaya dökecek. İç pazar çoktandır özlediği bir alış veriş içinde canlanırken, dış pazar, bütün ürünlerimize, artan bir istekle kapılarını açacak... Alacağız, satacağız, katıksız fukara evi, günde üç övün şölen sofrasına kavuşacak, gecekondular bir cennet köşkü olacak, çulsuzlar samur kürk giyecek!...

Vatandaşın hayali budur. Gelecek iktidardan bunu bekliyor, bunu umuyor, bunu istiyor...

Bizi, bu hayata, bu hayal ötesi hayata kavuşturacak parti var mıdır?..

Vardır!.. Bütün seçimleri kaybeden partiler!

Ama seçimi kazanan, iktidar koltuğuna oturan parti, ancak Akbaba sayfalarına sığacak kadarını sayayım, şu hakikatlerle karşılaşacaktır: Doğumu yüzde üç, millî geliri bol keseden yüzde bir buçuk artan bir Türkiye... Demek ki, doğan her çocuk, yaşayan her vatandaşın kazancından bir pay alacak! Her anne dünyaya bir evlât getirdikçe, her Türk biraz daha fakir düşecek!.. Sonra, toprağının kaymağı her gün denizlere akan, ormanları yana, budana çölleşen bir vatan!.. Sonra, gırtlağımızı aşan dış borçlar!.. Sonra yarım kalmış hesapsız, verimsiz yatırımlar.. Sonra, doğum arttıkça artan ekmek ihtiyacı, pamuklu ihtiyacı, ev ihtiyacı, okul, öğretmen, hastahane, doktor ihtiyacı.... Sonra?.. Asıl bu sonra, asıl bu sonra, asıl bu sonrayı ne yapacağız?.. İstanbul Üniversitesi, Ankara Üniversitesi, Doğu ve İzmir Üniversitesi binlerce genci, ellerinde diplomalar, gönüllerinde ışıl ışıl umutlar hayat meydanına koyverecek... Bunlar, bu aydınlar, bu aydın işsizler, kafaları tok, karınları aç işsizler ne olacak?..

Daha sonra mı?.. Bütün sonraları ben yazarsam şu günlük büyük gazetelerimize ne kalacak?.. Sophia Loren'in memelerinden, Brigitte Bardot'un ayva göbeğinden başka?..

Bizi kurtaracak bir tek yol vardır: Bilgili bir iktidarın hepimizden istiyeceği acı sıkıntılara, sürekli darlıklara, uzun yoksuzluklara katlanmak... Ama, kadını ile erkeği ile hepimizden!

Rahmetli Hasan Saka, bir Londra dönüşünde bana:

— İngiliz Hariciye Vekilinin karşısında yaka kenarları yamasız gömleğimden, kol ağızları yamasız ceketimden utandım, demişti.

Bu, bir dünya imparatorluğunun Hariciye Vekiliydi... Bugünkü zengin İngiltereyi onun yamalı gömleği, yamalı ceketi, yaratmıştır.

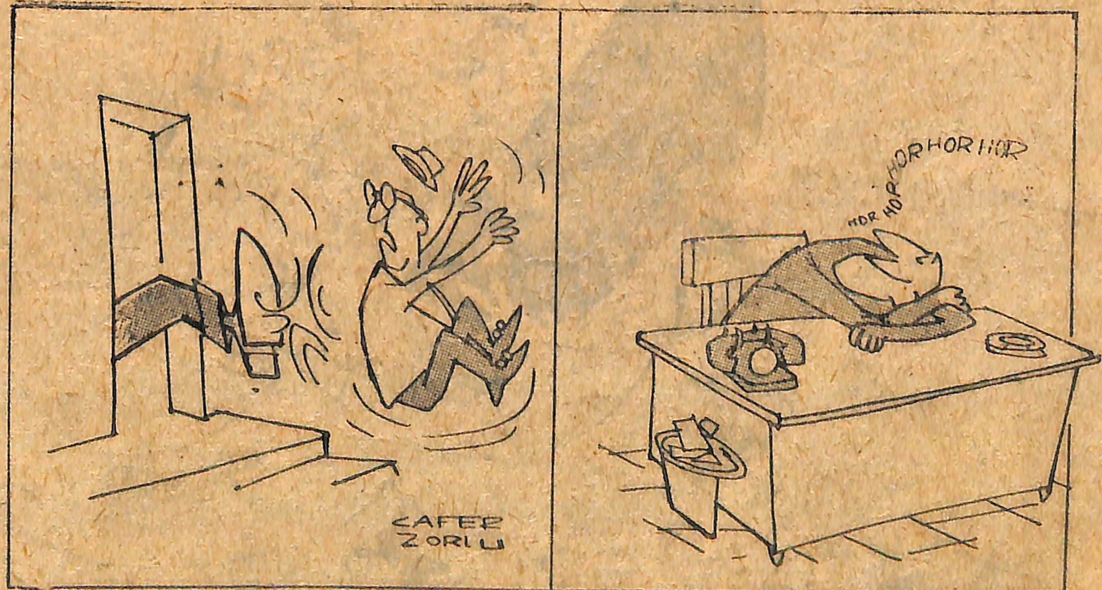
Ama milletçe bunlara katlanmamız da yetmez: Bir koltuk uğruna bütün bir vatandaş çoğunluğuna bile bile yalan söyleyen, acıları, darlıkları, yoksullukları iktidar beceriksizliklerine yükleyecek yarınki o aklını kaybetmiş, o kalbini kaybetmiş muhalifleri ne yapacağız?...

Aaaah güzel demokrasi, tatlı demokrasi, hayal demokrasi!.. Abdülhak Hâmit, acaba şu mısraı karısı için değil de senin için mi söylemişti:

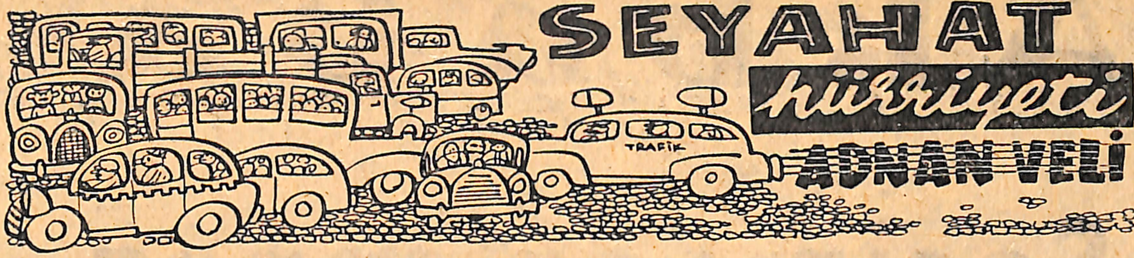
Sensiz de seninle de yaşanmaz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

«Görülen lüzum üzerine» maddesine uyularak bazı memurların vazifelerine son veriliyor...

Görülen lüzum... Görülmeyen lüzum!..

— Alo... Alo... Burası Emniyet Müdürlüğü telsizi... 207 numaralı trafik arabası... Cevap veriniz... 207 numaralı trafik arabası... Alo... Burası Emniyet santralı... 207 numaralı trafik arabasını arıyoruz...

— Alo... Ben 206 numaralı trafik arabası... Alo... Burası 206 numaralı trafik arabası... Emrediniz...

— Alo... 206 numaralı trafik arabası mı?... Alo... 206! Neredesiniz?

— Alo... Burası 206 numaralı trafik arabası...

— Alo... Burası emniyet santralı... Trafik Şubesi Müdürümüz 207 numaralı arabayı arıyorlar... 207 cevap versin...

— Alo... Burası 206 numaralı trafik arabası... Müdür beyle görüşelim.

— Alo... Burası Emniyet santralı... Sayın Trafik Müdürümüz!... 207 nin telsizi kapalı her halde... 206 cevap veriyor...

— Alo... 206 mı?... İyi öyleyse... Ben Trafik Şubesi Müdürü... 206 siz şu anda nerede bulunuyorsunuz?...

— Alo... Burası 206 numaralı trafik arabası... Sayın Müdürümüz, biz şu anda Pangaltı kavşağında bulunuyoruz...

— Alo... Ben Trafik Müdürü... Orada ne yapıyorsunuz?..

— Alo... Burası 206... Pangaltı'dan Dolapdere'ye inen caddede trafik fecî şekilde tıkandı. Bir taraftan Osmanbey kavşağı da tıkandı. Vasıtaların bir kısmını arka taraftan Feriköy istikametinde sevkediyoruz. Bir kısmını Nişantaşı'na yolluyoruz. Tramvay yolu Kurtuluş'a kadar tıkalı. Öteyandan Elmadağı'ndan Harbiye'ye kadar da vasıta yığılı... Nasıl sökeceğiz bu işi biz de bilmiyoruz...

— Alo... Ben Trafik Müdürü... Siz orada kalın... O yolları açmıya çalışın. Asıl Tarlabaşı'nda büyük tıkanıklık olmuş... 207 numaralı araba nerede?...

— Alo... Burası 206 numaralı araba... 207 numaralı araba serviste değil...

— Peki, nerede?...

— Alo... Efendim 207 numaralı, araba, Emniyet Müdürlüğünün garajında yatıyor. 207 nin ön takımları tamamen bozuktu. Tamirine ihtiyaç var mı diye geçen gün trafik mühendisleri «bu araba demir gibi sağlam. Bir çivisine bile dokunmadan bir sene daha garanti ederiz» demişlerdi. Araba Şişli'den yola çıkıp şubeye geliyordu. Taksime geldiği vakit şasi, olduğu gibi çöktü.

— Alo... Ben Trafik Müdürü... Ben o meseleyi biliyorum. Fakat hâlâ tamir edilmedi mi?...

— Amortisörler için İstanbul Emniyet Müdürlüğüne yazmıştık. Müdürlük bizim evrakı İçişleri Bakanlığı Levazım Şubesine yollamıştı. Levazım Şubesi 1961 bütçesini incelemiş. Bütçede Sanjman için, çamurluklar için, bujiler için tahsisat varmış ama, amortisör tahsisatı yokmuş.

— Yahu, bu iş tahsisatla olmaz. Dolapdere'ye arabayı götürün. Trafik arabalarının bedava tamir ettirilmesi senelerdenberi âdet olmuştur.

— Evet, doğru söylüyorsunuz sayın müdürümüz ama, Dolapdere'deki Tamirci Kirkor artık trafik arabalarından illallah demiş.

— Sabri ustaya götürün...

— Sabri usta da illallah demiş.

— Kosta'ya götürün.

— Kosta el emeği almıyor ama, parça da koymuyor...

— Peki 208 numaralı trafik arabası nerede?...

— 208 numaralı araba Pakistan Millî Savunma Bakanının arabasına refakat ediyor.

— 205 nerede?...

— Onun da akümülâtör plâkaları çürümüş. Garajda yatıyor.

— Motorlar nerede?...

— Motorların ikisi, rektifiye edilmek için garaja çekildi. Bir tanesi de troleybüs hattını döşerlerken, işçilerin başında duruyor. Vasıtalara yol veriyor efendim...

— Peki öyleyse... 206 numaralı araba... Siz hemen Pangaltı kavşağını bırakın. Tarlabaşı yolunun neden tıkandığını acele inceleyerek bana bildirin...

— Baş üstüne efendim...

★

— Alo... Burası 206 numaralı trafik arabası... Trafik Müdürümüzle görüşmek istiyoruz.

— Alo... Burası Emniyet Müdürlüğü santralı... Trafik Müdürünün telsizi!... Alo... 214 numaralı arabanın telsizi... Alo... Müdür bey! 206 numaralı trafik arabası 214 le görüşmek istiyor...

— Alo... Burası 214 numaralı trafik arabası... Ben Trafik Müdürü... Söyleyiniz...

— Alo... Burası 206 numaralı trafik arabası... Efendim müdürümüze durumu arzediyoruz.

— Peki bekliyorum, anlatın...

— Efendim arzediyoruz. Emirleriniz üzerine, trafiğin son derece ağırlaştığı Tarlabaşı'na gittik. Tarlabaşı, Taksim'den İngiliz sarayına kadar tıkanmıştı. Biz, affedersiniz genelevlerin sokağından geçerek Konak Otelinin yanından Galatasaray'a çıkarak Tepebaşı'na geldik. Tepebaşı kavşağında da durum ayni idi... Ters istikamette ilerliyerek Toz Koparan'dan aşağıya inmiye başladık. Şişhane yokuşu baştanbaşa tıkanmıştı. Oradaki trafik polisi arkadaşlar da şaşırmış vaziyette bulunuyorlardı.

— Oradaki vasıtaların bir kısmını Kasımpaşa'ya sevketsenize...

— Ettik efendim. Fakat gene bir faydası olmadı. Çünkü Kasımpaşa yolu da Dolapdere'ye kadar kilitlenmişti. Pangaltı da kapandığı için Dolapdere yolu tamamen hareketsiz hale geldi.

— Trafiği Azapkapı'dan açsaydınız bari...

— Azapkapı'ya indik efendim. Azapkapı, Karaköy'e kadar tamamen tıkalı idi. Unkapanı köprüsü iyice sıkışmıştı. Orasını da açamadık...

— Saraçhaneye koşsaydınız...

— Koştuk efendim. Saraçhane yolunda at arabaları yığılmıştı.

— Kemerlerin altından vasıtaları içeri sokaklara sevketseydiniz.

— Ettik ama efendim, faydası olmadı. Çünkü Saraçhanebaşı dört yol ağzında iyice tıkanmıştı.

— Aksaray'a sevketseydiniz...

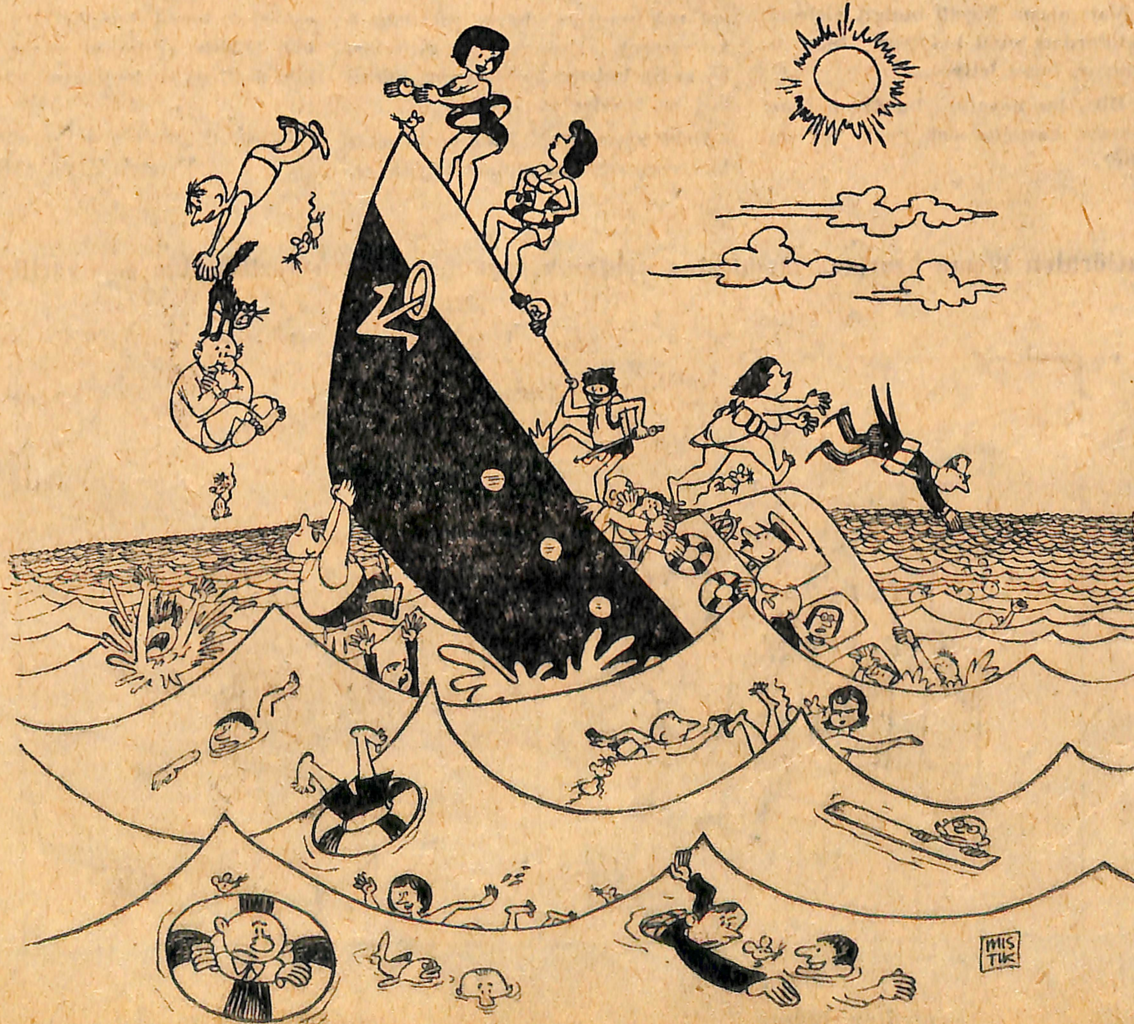
— Aksaray da tıkalıydı efendim...

— Ya Şehzadebaşı caddesi?...

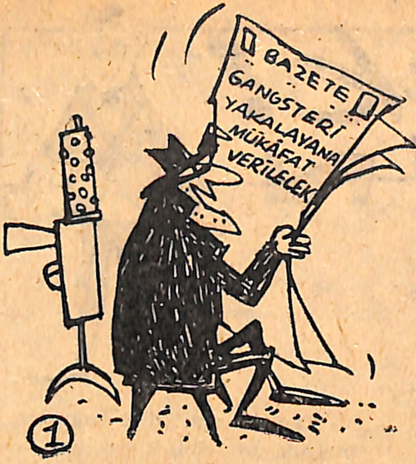
— Orası baştan başa kilitlenmişti.

— Fatih yolu açık mıydı?..

— Oradaki vasıtalar Malta'ya kadar kazık kesilmişti efendim...

— Bununla tam kırk birinci banyomu yapıyorum!

— Eyvah geç kaldım galiba!...

— Peki, ne yaptınız siz?...

— Ara yollardan hemen Beyazıt'a geldik. Oradaki trafiği Gedikpaşa sokaklarından Kumkapı'ya doğru sevkettik.

— Yani açıldı mı orası?...

— Hayır açamadık efendim, çünkü Türbe kavşağında vasıtalar hareketsiz kalmıştı.

— Türbe'den Sultanahmet'e yollasaydınız...

— O tarafa yolladık. Lâkin Cağaloğlu kanalı kapalıydı...

— Cağaloğlu da niye tıkanmış?...

— Sirkeci'de troleybüs arabası caddeyi tıkamış. Yukardan inen vasıtalara yolu kapatmış...

— Troleybüs arabasını itemez miydiniz?...

— İtemezdik efendim... Çünkü Hamidiye caddesi de tıkanmıştı.

— Orası ne diye tıkanıyor birader?...

— Efendim, Eminönü meydanı kilitlendiği için Sirkeci'den o tarafa vasıta veremiyorduk.

— Rıhtım tarafına doğru yolu açmayı akıl edemediniz mi?...

— Edemez olur muyuz efendim?.. Kadıköy iskelesinin önünden itibaren Tophane Çeşmesine kadar olan yolda kımıldamıya imkân yoktu...

— Orası da neden tıkanmış?

— Efendim, araba vapuru yüzünden... Araba vapuru bekliyen vasıtalar Tophane Çeşmesinden Kabataş iskelesine kadar üç kanal halinde dizilmişler. Bir kanal da geliş yoluna çıkmış. İster istemez Kabataş'a kadar iki taraflı tıkanmış...

— Hımmmm!... Şimdi anlaşılıyor mesele... Bu tıkanıklık araba vapurları yüzünden oldu şehirde...

— Tamamen öyle efendim...

— Peki, araba vapurlarından kaç tanesi çalışıyor?...

— Beş tanesi de çalışıyor efendim...

— Beş vapur çalışırsa, Kabataş nasıl tıkanır birader?...

— Çalışıyor ama beyim, Üsküdar'a vasıta boşaltamıyorlar ki...

— Neden boşaltamıyorlar?...

— Üsküdar meydanı da tıkanmış..

— Yahu orası neden tıkanıyor be?

— Efendim Üsküdar meydanı tıkanmış. Çünkü araba vapurundan çıkan vasıtalar ilerliyemiyorlar.

— Neden ilerliyemiyorlarmış?

— Üsküdar çarşısı, tramvay yolu, taaa Doğancılar'a kadar tıkalı idi. Biz hemen kendi arabamızla kestirmeden Tunusbağı'na çıktık. Tunusbağı'ndan aşağısı tıkalı idi. Yukarısı açıktı...

— Peki orası niye tıkanmış?...

— Arzedeyim sayın müdürümüz!.. Bizim hemşehrilerimiz biraz aceleci oluyorlar. Sabretmesini bilmiyorlar. Tunusbağı'nda Şerafettin adında bir kuru kahveci çekirdek kahve getirmiş. Kahveyi çekip satmıya başlamış. Kokuyu alan dükkânın başına birikmiş. Böylelikle trafik tıkanmış..

— Yani, Tunusbağı'ndaki kuru kahveci taze kahve getirmiş diye mi, Pangaltı'dan Aksaray'a kadar, oradan Kabataş'a kadar trafik tıkanmış?...

— Evet sayın müdürümüz. O kuru kahveci yüzünden bütün şehir trafiği alt üst olmuş...

— Yakalasaydınız keratayı...

— Yakaladık efendim...

— Götürün müdüriyete...

— Götüreceğiz efendim...

— Götürün de Birinci Şube Müdürüne benden de selâm söyleyin. Vatandaşın seyahat serbestisini tahdit ettiği için Anayasayı ihlâlden mahkemeye versinler dürzüyü...

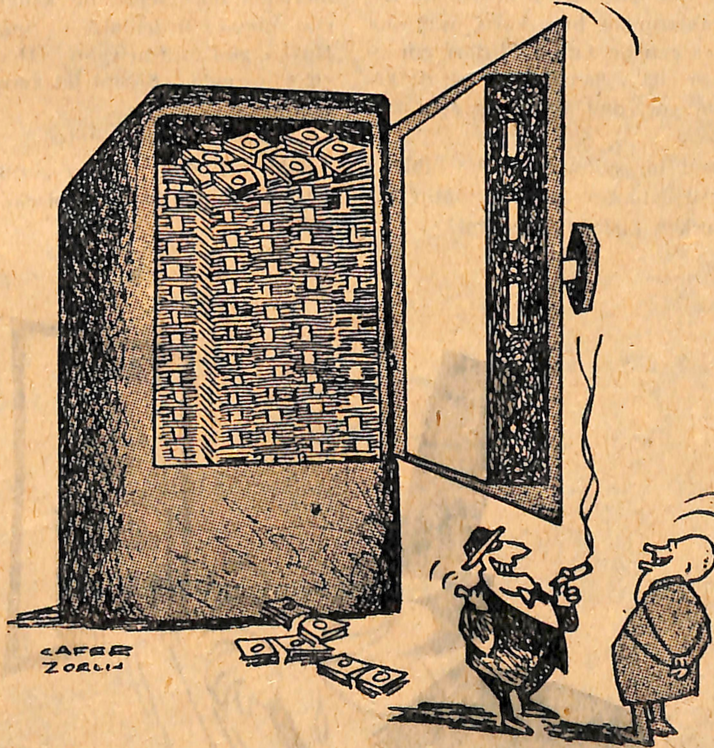
— Başüstüne efendim...

— Haydi çabuk... Ondan sonra da yolları açın...

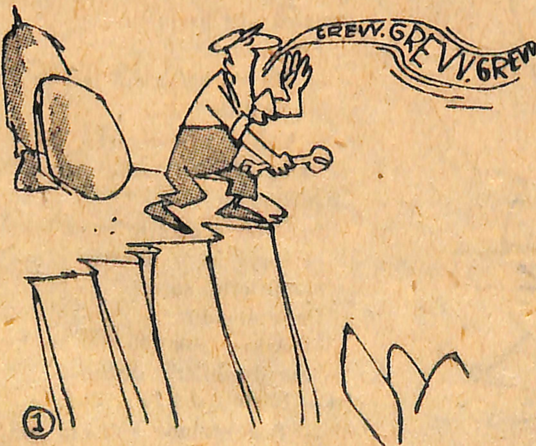
— Başüstüne sayın müdürümüz.

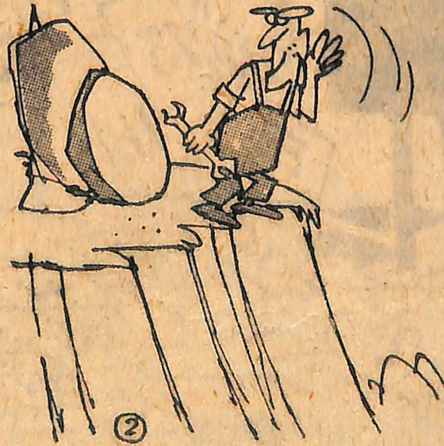
Adnan VELİ

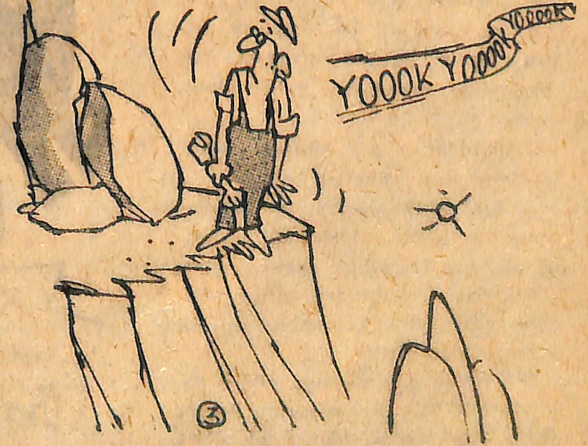
Kruşçef «Üçüncü dünya harbi çıkarsa milyonlar vereceğiz.» dedi.

— Aman, bizim milyonlara dokunmasınlar da!...

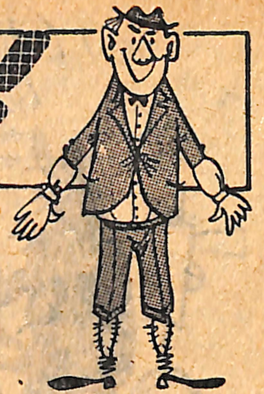

İki Şık Erkek!

AZİZ NESİN

BİTPAZARINDAKİ eski elbisecilere giderken:

— Sana uygun elbise bulabileceğimizi hiç sanmıyorum, dedim.

Çok iri yarı idi, hem uzun boylu, hem geniş, göbekli...

Girdiğimiz birkaç dükkânda ona göre elbise bulamadık. Öğle yemeği de yemeden bütün gün aç açına dolaştık. Akşama doğru girdiğimiz bir eski elbiseci dükkânında, her bedene uygun zengin çeşitler vardı. Arkadaşım giyime düşkün olduğu için bir türlü beğenemiyordu. Beğendiği elbise olursa, onu da pahalı buluyordu.

Elbiseyi giyiyor, ellerini pantalonunun cebine sokup, boy aynasının karşısında dizlerini bükerek ayaklarının üstünde yaylanıyor, sonra:

— Olmadı, diyor, bunun ağı dar.

Eski elbiseci sabırlı adam:

— Başkasını verelim! diyor.

Başka elbise giyiyor, yine ellerini pantalon ceplerine sokarak yaylanıyor:

— I-ıh... Olmadı, beli bol!

— Beş dakikada terziye daralttırırız.

— Olmaz...

Eski elbiseci ile yardımcısı, sıra sıra askılara asılı elbiseleri indiriyorlar; arkadaşım kimisini rengi açık, kimisini rengi koyu, kimisini tek düğmeli, çok kullanılmış, kimisini de pahalı diye almıyor. Üstüne çok uyan bir elbiseye parası çıkmayınca «Ben vereyim» dedim, istemedi. Saatlerce uğraşmaktan kan ter içinde kalan adam, elbise satmaktan bütün umudunu kesince, iyice kızdı, bizi küçümseyerek:

— Sizin elbise melbise alacağınız yok, gönül eğlendiriyorsunuz, dedi, hayatınızda şık bir elbise giymemişsiniz. Maldan anlamıyorsunuz.

Adam haklı idi. En güzel, en sağlam elbiselerin fiatını yarı yarıya kırdığı halde arkadaşım pahalı buluyordu.

Dükkândan çıktık, elbiseci arkamızdan koşup önümüzü kesti:

— Bir dakika beyim, bir dakika buyurun dükkâna. Şimdi aklıma geldi, size son bir elbise göstereceğim.

Arkadaşımı kolundan tutup, sürüklercesine dükkâna soktu, ben de arkalarından gittim.

Bir elbise çıkardı ama elbise denecek yeri yok. Arkadaşımın üstündeki, onun verdiğinden çok daha yeni, üstelik dar, küçük... Ben ufak tefekimdir, bana bile olmaz, on beş yaşlarında bir çocuk elbisesi...

Arkadaşım elbiseyi görünce güldü:

— Amma da yaptın, dedi, yahu bu elbise bana olur mu? Alay mı ediyorsun?

— Estağfurullah beyim, siz bir kere giyinin... Üstünüzde açılır. Tam size göredir.

— Göz var, iz'an var, olmaz bana bu elbise... Bir kere pantalon paçalarından ayaklarım geçmez.

— Giyinmek de parayla değil ya beyim, giyinin bir kere...

Bir yandan böyle söylüyor, bir yandan da yardımcısı ile birlikte arkadaşımın üstündeki elbiseleri çıkarıyordu. Hemen hemen zorla ceketini çıkardı, pantalonun düğmelerini çözüp dizlerinin üstüne düşen pantalonu ayaklarından sıyırıp aldı. Sonra o dapdar, kısacık pantalonu zorlaya zorlaya giydirdi. Pantalonun lime lime paçaları, arkadaşımın diz kapaklarından bir karış aşağısına ancak geliyor, kıllı baldırları, çoraplar ortada... Pantalonun beli de kavuşmuyor, önü iki karış açık kalmış...

Beni bir gülmedir aldı. Elbiseci «Nasıl üstünüze oturdu, tıpatıp, bir de ceketi giyin!» demez mi?

Elbisecinin direnişi karşısında, boy aynasının karşısında, ellerini cebine sokar sokmaz, birden arkadaşımın yüzü değişti:

— Bu elbise tam bana göre, beğendim. Şunun ceketini de verin bakayım... dedi.

Ceketin kolları bir türlü girmiyor, zorlaya zorlaya giydirdiler. Ceketin eteği, belinin üstünde, önü iliklenmiyor, kol ağızları da pazularında kalmış.

Elbiseci, arkadaşımı aynanın karşısında evirip çevirip:

— Nasıl? dedi.

Arkadaşım da:

— Mükemmel... dedi.

— Kumaşına dikkat isterim, halis İngiliz malı...

— Evet, İngiliz olduğu belli...

— Dikişine ne buyurulur, birinci sınıf işçiliği var. Vallahi terziye ısmarlama diktirseniz, bu kadar uygun olmaz. Bedeninize, tıpatıp... Hokka gibi oturdu yahu... Hem de en son moda... Sahibi iki kere giymiş ancak.

— Belli... Yepyeni elbise...

Peki, kıçındaki yamayı görmüyor mu bu benim arkadaşım olacak avanak...

— Yamalı yahu! diye bağırdım.

Arkadaşım, elbiseciden önce atılıp:

— Yama değil o, stili öyle, şimdi moda... dedi.

Elbiseci, tam:

— Gülegüle eskitin, gülegüle giyin! derken, arkadaşım da elleri cebinde dizleri üstünde yaylanmıştı ki, caaaart diye bir sesle pantalonun ağı ta beline kadar söküldü.

— Kaça bu elbise?

Elbiseci:

— Siz elbiseden anlıyorsunuz, dedi, sizi pek sevdim. Onun için size ikiyüz elli...

Arkadaşım bana döndü:

— Sende yüz lira varsa varsene... dedi.

— Sen çıldırdın mı? diye bağırdım, sen bu çaputları sokağa atsan, kimse dönüp bakmaz. Buna ikiyüz elli lira verilir mi?...

Elbiseci:

— Paranızı cebinizden zorla almadık, dedi, başkasına bu elbiseyi dört yüze satardım. Vallahi, ikiyüz elliye zararına... Alış-veriş olsun.

Arkadaşım:

— Neden elbiseyi baştan göstermediniz de bizi saatlerce boşu boşuna uğraştırdınız? dedi.

Elbiseci:

— Biz malın iyisini hep sona saklarız, dedi, çünkü herkes sizin gibi giyime meraklı olmuyor, maldan anlamıyor.

Baktım, işin şakaya gelir yanı yok:

— Maskaralığı bırak da, çabuk çıkar şunları! Düdük gibi oldun.

— Şimdi moda böyle...

Yüz lira borç vereyim diye yalvarıp duruyor. Üste ikiyüz elli lira verseler, insan elbise diye şunları giyip de sokağa çıkmaz.

— Allah belânı versin! diye söylenerek yüz lirayı verdim.

Elbiseci:

— Bir darlığı varsa terziye şimdi yaptırırız, dedi.

— Yooo... Mükemmel... Tastamam oturdu. Hiç bu kadar rahat elbise giymemiştim.

— Öyleyse çıkarın da saralım.

— Hayır hayır. Bunları giyeceğim, siz öbürlerini sarın!

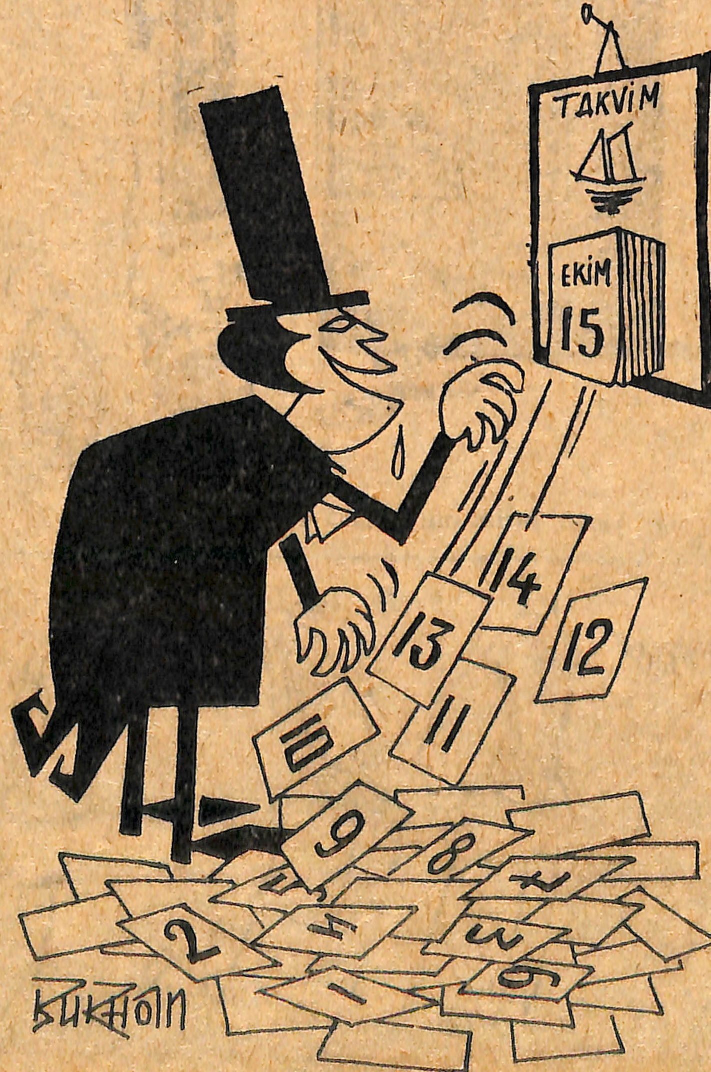
Dayanamadım:

— Arkası söküldü, ver de hiç olmazsa diksinler... dedim.

— Böyle daha iyi... dedi.

— Ben seninde sokakta yanyana gidemem.

— Eh, sen bilirsin... İstersen sen git! Haydi güle güle...

Sabırsız politikacı!

İşte o zaman birden aydım. Şu palyaço kılığına «Aman son moda, pek yakıştı!» demesinde bir dalga var. Dalgası da belli. Bunları giydiğinden beri, sağ elini pantalon cebinden çıkarıyor mu hiç?

İşte o zaman aklım başıma geldi, elbiseciye:

— Bir pantalon da bana uydursanıza! dedim.

— Siz dükkâna girmeden önce birisinden bir pantalon aldım, onu vereyim! dedi.

Adamın verdiği pantalonu giydim. Giydim dersem, pantalonun içine girdim, çuval ağzı bağlar gibi, beli boyuma gelen pantalonu göğsümün üstünden kemerle sıktım. Tıpkı arkadaşımın yaptığı gibi ellerimi cebine sokup, aynanın karşısında yaylandım.

Elbiseci:

— Biraz büyük galiba, başka verelim! dedi.

— Yooo!... Hiç büyük değil... Tastamam oldu.

Tastamam olmaz mı, cebe elimi atınca, şişkin cüzdanı buldum.

Arkadaşım:

— Çok büyük, dedi, paçaları yerleri süpürüyor.

— Daha iyi. Ben pantalonun uzununu severim. Kıvırırız paçaları...

Yarım metre kadar paçaları üst üste kıvırdık.

Dalgın herif, cüzdanı cebinde unutup pantalonu satmış.

— Kaça bu?

— Sizin için yüz yirmi.

— Aman!...

— On para aşağı olmaz. Yalnız terzi parası ikiyüz eder, şu işçiliğe bakın!

— Orası öyle...

Arkadaşım:

— Yahu, dedi, bu pantalon sana büyük işte... Neredeyse kafan görünmiyecek...

— Birader, sen karışma; zevklerle renkler münakaşa edilmez.

Bende hepsi hepsi yüzseksen lira var. Adama, üstümüzden çıkardıklarımızı yirmi liraya bıraktık, çıktık dışarıya... İkimizin de sağ ellerimiz pantalonlarımızın cebinde. Tam palyaço olmuşuz.

— Biraz hızlı gidelim, cüzdanı pantalonda unuttuklarını anlarlarsa koşar, yetişirler arkamızdan...

Arkadaşım:

— Ne cüzdanı? dedi.

— Numarayı bırak da ayaklarını aç!... Bir cüzdan da bende var. Ne çıkarsa bahtımıza, bölüşeceğiz...

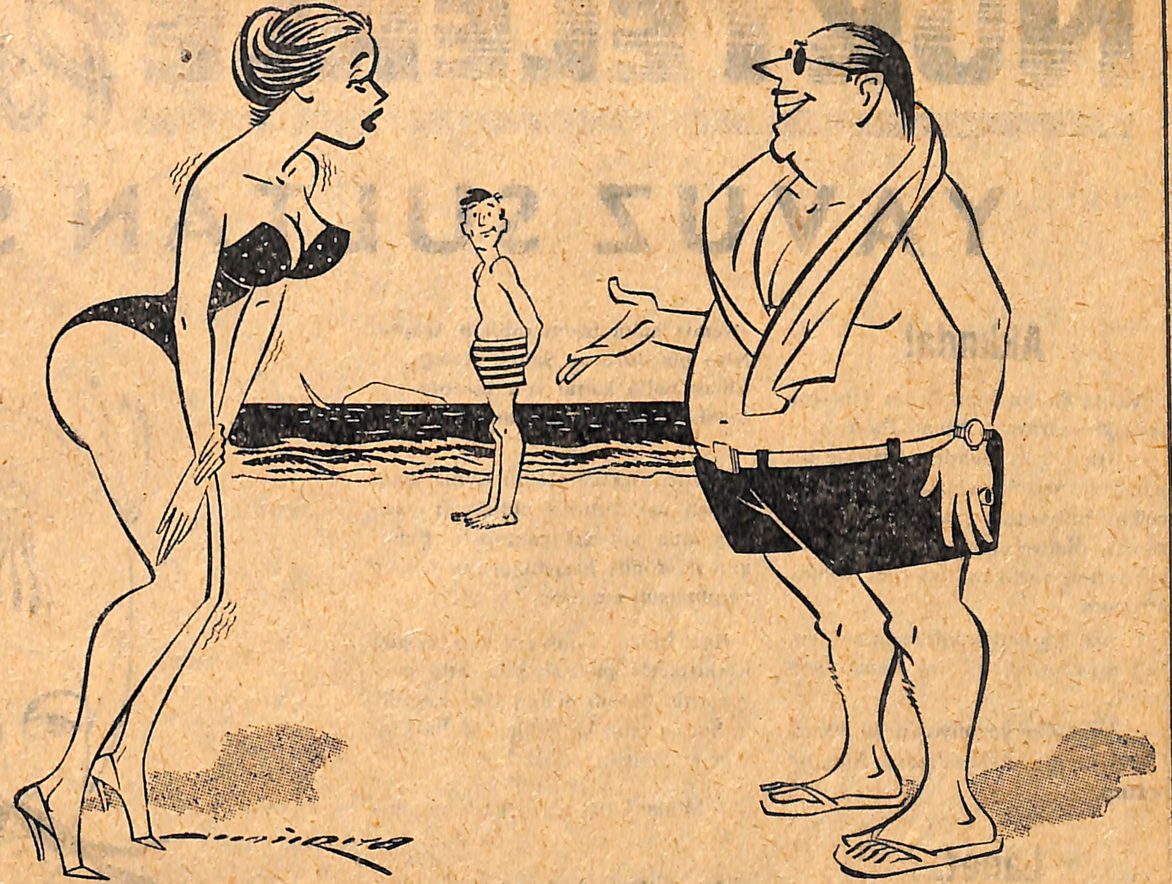
Arkadaşım hızlandıkça, her adımda pantalonu, ceketi, cart, curt söküIüyor. O çatırtıya tempo tutup ayak uydurarak hızlı hızlı yürüyoruz.

Arkadaşım:

— Ceketin kolu omuzdan koptu, düşecek! dedi.

— Bırak düşsün, sen çabuk yürü. Yalnız pantalona dikkat et, düşmesin. Cüzdanı sıkı tut!

Cami avlusuna daldık. Arkadaşım cebinden cüzdanı çıkardı; eski, yağlı, meşin bir cüzdan, ama içi tıka basa dolu...

— Üşüdünüz galiba...
— Dondum vallahi... Bir kürk olsa giyerdim şimdi!

— Say şunları! Hile istemem, ikisine de ortağız!

Şişkin cüzdanı açınca içinden desteyle reklâm kartı döküldü:

«Bütün şık erkekler müessesemizde giyinir. Her türlü kullanılmış elbise alınır, satılır. Her bedene uygun frak, smokin kiraya verilir. Teşrif ederseniz, memnun kalacaksınız!»

Yavaşça cebimden şişkin cüzdanı çıkardım. Benimkinden de desteyle kartlar döküldü:

«Bütün şık erkekler.........»

Konuşmadan kalktık, yürüdük. Mahalle çocukları arkamıza düşüp yuuu çekmeğe, taşlamağa başladılar. Kaçarken, ayaklarım yerde sürünen paçalarıma takıldı, az kalsın düşecektim.

Arkamızda bir yaşlı adamın çocukları azarladığını duyduk:

— Terbiyesizlik etmeyin bakayım! Ayıptır, canbazhane palyaçoları taşlanmaz. Nerede kurmuşlar çadırlarını acaba?...

Aziz NESİN

Turistik hâtıra!

NÜKTELERLE Portreler

YAVUZ SULTAN SELİM

Aklında!

Yavuz Sultan Selim'e bir gün çok sevdiği sadrâzamı Sinan Paşa:

— Hünkârım, demişti, beni de bir gün öbür sadrâzamların gibi öldüreceğini biliyorum. Yalnız lûtfet ne zaman öldüreceğini haber ver de vasiyetimi yazayım. İşlerimi yoluna koyayım.

Yavuz kıymetli sadrâzamının sırtını sıvazlamış, gülerek cevap vermişti:

— Aklımdan geçmiyor değil Sinan. Lâkin yerine koyacak adam bulamıyorum.

Lânet...

Mısır seferi esnasında yapılan masraflar hazineyi sarsmış ve zamanın usulünce bir zenginden altın istikraz olunmuştu. Ancak paralar ödenmeden alacaklı ölmüş ve pek çok mal ile iki çocuk vârisi kalmıştı.

Devrin Defterdarı bu durumu bir fırsat sayarak derhal Yavuz Selim'e bir mektup yazmış, zenginin öldüğünü, hali vakti yerinde iki çocuğuna da bir hayli mal bıraktığını bildirmiş, alınan altınlar geri verilmediği gibi mirastan da pekâlâ bir miktarına el konmasını istemişti.

Yavuz Selim, mektubu okuyunca çok canı sıkılmış ve kâğıdın kenarına birkaç satır yazıp geri göndermişti: «Müteveffaya rahmet, maline bereket, evlâdına âfiyet, gammaza lânet...»

Şam-ü Halepte

Mısır'ın fethinden sonra da uzun zaman bu bölgede kalmak askerlere olduğu kadar kumandanlara da usanç vermişti. Fakat kimse cesaret edemediği için Yavuz Selim'e bir şey söyleyemiyordu. Nihayet padişahı artık İstanbul'a dönmeye razı etmesi için Anadolu Kadıaskeri İbni Kemal'den rica ettiler.

İbni Kemal ile at gezintisi yaptığı bir gün Yavuz sordu:

— Asker arasında neler söyleniyor, hocam?

İbni Kemal tam zamanının geldiğini düşünerek:

— Nil kenarında bir askerin türkü çağırdığını işittim. İrâde buyurursanız söyliyeyim. Ezberimde kalmış, dedi.

Padişah izin verince de bir kıt'a okudu:

«Nemiz kaldı bizim mülk-ü Arapte
Nice biz dururuz Şam-ü Halepte
Cihan halkı kamu iş-u tarabte
Gelahi gidelim Rumellerine...»

Yavuz, türkünün İbni Kemal tarafından uydurulmuş olduğunu sezmiş ama ses çıkarmamıştı. Ertesi gün de dönüş hazırlıklarının hemen yapılmasını emretti.

Hazırlıklar devam ederken bir gün Kadıaskerle padişah yine atla geziyorlardı. Sultan Selim, İbni Kemal'in hocası olup katledilen Molla Lûtfi'den söz açıp sordu:

— Molla Lûtfi niçin katlolunmuştu?

İbni Kemal içine bir şüphe düşmekle birlikte, bildiği gibi cevap verdi:

— İstihzayı severdi bu yüzden de çok düşman kazanmıştı. Neşeli adamdı. Bazı sözlerini fazla ciddiye aldılar.

— Sen de hocandan böyle şeyler öğrendin mi?

— Kulunuz sıramı savdım.

Yavuz, taşı gediğine koymanın zamanı geldiğine karar verdi:

— Geçen gün söylediğin türküyü sen uydurmadın mı?

İbni Kemal, işin ciddileşmekte olduğunu gördü fakat, doğru söylemekten ayrılmadı:

— Ben uydurdum padişahım, ama askerlerin istekleri üzerine...

Yavuz, bu tok sözlülükten hoşlandı:

— Askerin arzusunu gerçekleştirdin, ihsanı hak ettin öyleyse.

Sonra da 500 altın verdi.

Dünya!

Yeni bir sefere hazırlandığı sırada bir gün Yavuz Sultan Selim, masası üzerine dünya haritasını sermiş, geliş-gidiş istikametlerini hesaplıyor. Bir takım stratejik plânları üzerinde sadrazamı ve vezirleri ile istişarelerde bulunuyordu.

Bu konuyla ilgili fikirlerin söylendiği bir ara Yavuz, dünya haritasına şöyle bir göz gezdirdi. Bir masayı kaplayan bu harita, muhteris ve iddialı padişahı tatmin etmemişti. Etrafındakilere mânalı bir ifade ile baktıktan sonra, elini harita üzerine koydu ve:

— Bu dünya, dedi, bir padişah için ne kadar ufak!

Baha ORAL

Hayatı

Ondört yılda ondört devleti yıkarak Osmanlı İmparatorluğuna büyük bir nüfuz sağlamış olan Yavuz Selim, kan dökücü, sert bir hükümdardı. Bununla beraber ilim ve sanat adamlarına karşı gayet iyi muamele eder kendisi şiirler yazardı. Divan şiirinin ustalarından sayılacak kadar kuvvetli şiirleri olduğu gibi, Farisice yazdığı şiirlerde de İran'ın ünlü şairleri derecesinde başarılı sayılır.

Yavuz Selim, İkinci Beyazıt'ın oğlu ve Fatih Sultan Mehmet'in torunudur. Amasya'da 1467 de doğmuş, 1512 de tahta çıkmış, 1520 de yeni bir sefere hazırlanırken Çorlu ovasında şirpençe denilen hastalıktan ölmüştür. Uzunca boylu, kalın kemikli, büyük başlıdır Çatık kaşlı, yuvarlak ve kırmızı yüzlü, sakalsız ve iri bıyıklı ağzı ve çenesi geniştir. Heybetli bir görünüşü vardır.

Şehzadeliği sırasında Trabzon'da Vali iken kendisinden yaşça büyük olan Ahmet ve Korkut isimli kardeşlerinin saltanata geçmiye hazırlandıklarını haber alınca derhal Rumeli'ye geçmiş, babasıyla muharebeye tutuşmuştur. Muharebede bozguna uğramasına rağmen babasını indirip tahta çıkmıştır. Babasının ölümünden sonra kardeşleriyle uzun süren mücadeleler yapmış, kardeşlerini ve kardeş çocuklarını ortadan kaldırmıştır.

İç gaileleri böylece savdıktan sonra Yavuz, zamanının önemli bir siyasî kuvveti olan din ve mezhep birliğini sağlayıp İslâm hâkimi olarak dünyayı fethe kalkmıştı. İran seferine çıkarken de Şiî olduğu anlaşılan kırkbin kişiyi katlettirmişti.

Ordu İran üzerine yürürken askerlerin isyan çıkarttıkları, hattâ padişahın çadırına kurşun attıkları söylenir. Yavuz bu hâdiseler üstüne bir gün orduyu toplamış ve:

«— Rahat etmek istiyenler kadınlarının yanına dönsünler. Hiç biriniz gitmeseniz ben yalnız başıma da giderim.» Demiş, ve bütün ordu heyecanla Yavuz'u takip etmiştir.

Mısır'ın fethinden sonra da Yavuz için yapılan bir suikastta Sadrâzamı Sinan Paşa ölmüştü. Yavuz bunu öğrenince:

«— Mısır'ı aldık, fakat Sinan'ı vererek kendimize daülhüzün yaptık.» Diye üzüntüsünü açıklamıştır.

Ankara Mektubu

Kahramanlar ve taklitciler:

İşler olup bittikten sonra «ateşlenmiş» kişi:

— «Ben yaptım, ben olmasaydım.»

Gerçekten büyük hizmeti olan:

— «Biz bir şey yapmadık ki...»

«Sonradan ateşlenmiş» kişi:

— «Size o geceyi anlatayım. Ben İstanbulu zaptetmekle meşguldüm. Kellemi koltuğuma almıştım!»

Gerçekten büyük hizmeti olan:

— «Anlatacak birşey yok ki. Her arkadaş kendine düşeni yaptı. Arkadaşlara sorun. Onlar anlatsın!..» »

«Sonradan ateşlenmiş»:

— «Belediyeyi basmış vilâyeti ele geçirmiştim. Ankarayla bir türlü irtibat temin edemiyordum. Edemediğim için de tabanca şakağımda bekliyordum...»

Gerçekten büyük hizmeti olan:

— «.........................»

Gerçekten büyük hizmeti olanlardan birinin adını iftiharla söyliyeyim: Sıtkı Ulay Paşa. Bir gün kendisine: «Büyük hizmetiniz var paşam» dedim. Mahcup mahcup ezile büzüle: «Estağfurullah» dedi, «Estağfurullah»... Halbuki 27 Mayıs evvelinin ve sonrasının her büyük olayında katığı vardır ve Kurucu Meclis onun fikridir... İşler sürünce iktidardaki «misafirlik» biraz fazlaca uzayınca Kurucu Meclis fikrini Sıtkı Paşa ortaya atmıştır... Ben bile yeni öğrendim bunu...

Sonradan ateşlenmiş'e gelince... Ohooo!.. Her adımda bir tanesine tosluyorsunuz...

Amiral Togo:

Uzak bölgelerden örnek vermeğe başladık mı, işler limonî demektir. Bu sefer Japonların meşhur amiral Togo'sundan bahsedeceğim... Amiral Togo bu... Kimseye dokunmaz ki. Vaktiyle Ruslara dokunmuş... Donanmalarını mahvetmiş mahv...

Japonlar Rus donanmasının nereden geleceğini hesaplıyorlar kitaplıyorlar, kitaplıyorlar hesaplıyorlar, en mantığa, ilme, taktiğe uygun tahminleri yürütüyorlar ve savunmayı ona göre ayarlamak istiyorlar.

Hesap kitap Amiral Togo'nun önüne seriliyor. Şöyle bir göz atıyor:

— «Ne oradan, ne oradan, ne oradan geçecek Rus filosu... Kunuşi Boğazından geçecek, tedbirlerinizi, ona göre alın....»

Japonlarda, disiplin, büyüğe saygı gerçekten yerleşmiş, öyle bazı bildiğim bölgelerdeki gibi yalancılıktan değil... İtiraz etmeğe kimse cesaret etmiyor, fakat neredeyse amiral Togo'nun aklını kaçırdığına hükmedecekler diğer amiraller. Buna rağmen itaat ediyorlar. Ve Rus donanması, kendisini hiçbir engelin beklemediğine kanii «sere serpe» Kunuşi'den geçerken, yok ediliyor, resmen yok!.. Amiral Togo haklı!..

Seneler sonra biri kendisine soruyor:

— «Nasıl Kunuşi Boğazından geçmek istiyeceklerini tahmin ettiniz?.. Bütün aldığımız malûmat başkaydı. Ya aksi çıksaydı dediğinizin, mahvolmuştuk. Çok kuvvetli bir deliliniz olması gerekiyordu. Var mıydı?»

— «Vardı...»

— «Neydi?»

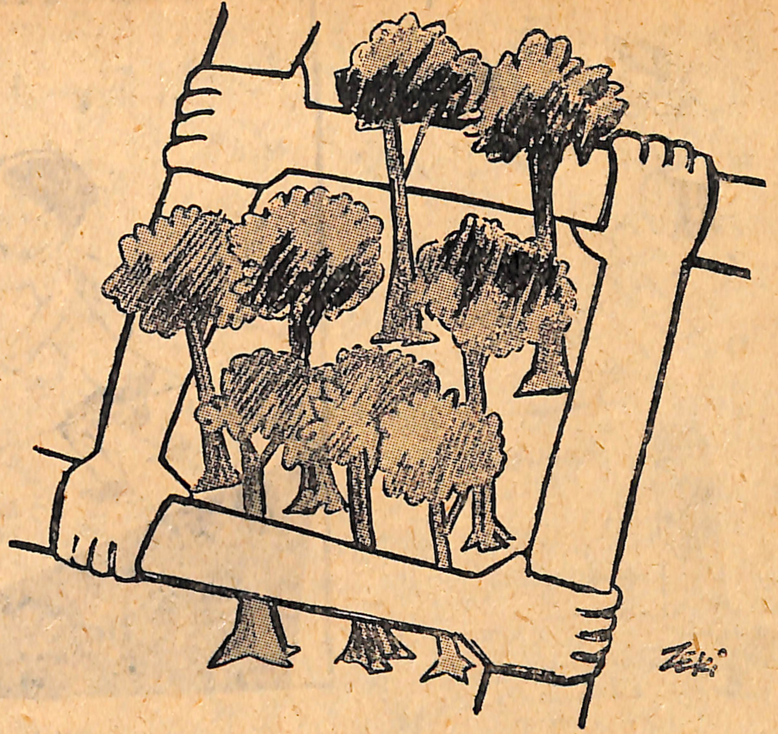
Amiral Togo o ifadesi anlaşılmaz Japon yüzünde belirsiz bir tebessümle:

— «Vardı» diye tekrarlıyor, «İÇİME ÖYLE GELİYORDU!..»

Yani bukadar düşünce, bukadar tecrübe, bukadar yüksek payeye ulaştıktan sonra, düşmanın hareketıydı, dostun mukabelesiydi, hayat kitabı benim için açık, apaçıktır demek istiyordu...

Bizim devamlı hüsranımız, liderlerimizin kendi sahalarında birer amiral Togo olmalarını beklememizdendir. Bekliyor muyuz... Yooo, pek beklemiyoruz da! Çünkü bakıyorum da, yirmi beşinde erişeceği olgunluğa insan yetmişinde erişiyor, «bravooo.... maşallah bu yaşta... bu olgunluk!» diye diye kendimizden geçiyoruz. Geçmiyor muyuz?...

Sayın liderler birer Togo olmayın, amma «az bekleyişimizde» bile bizi hayal kırıklığına uğratmayın. N'olur?..

YAZISIZ!

Mevsimlik kurban!

Balkon çökecek mi çökmiyecek mi?

Bir gün beni bir arkadaş, Kadınlar Birliğinin bir Kongresine çağırmıştı. Klâsik bir Kongreydi bu: Yani merkez üyeleri kıyasıya tepişiyorlardı. Taşradan gelenler ibretle seyrediyorlardı bu tepişmeyi. Nihayet, gri saçlı, rahat tavırlı taşralı bir delege: «Hanımefendiler, dedi, hayal kırıklığımı gizliyemiyeceğim. Biz buraya merkezin nasıl çalıştığını görmeğe ve bir şeyler öğrenmeğe gelmiştik, huysuzluk ve geçimsizlikle karşılaştık. Daha bizden çok tecrübeli olan merkez üyeleri birbirleriyle anlaşamamışlar bile» ve gitti yerine oturdu. Bu utanç dalgası velveleli salonu baştanbaşa taradı, ve ciyak ciyak öten sesler kısıldı veya kesildi. O gün içimde hemcinslerim namına dostça olmıyan hisler duymuştum. Tevekkeli demiştim erkekler bizlerle alay etmiyor. Al sana kongre... Çekişmeli, tepişmeli, ağlaşmalı kongre!.. (Başkan ağlamıştı da galiba hırstan).. Şimdi anlıyorum ki, kongre mongre, Kurultay murultay dediğin hep böyle olurmuş... Beylerde de... Çekişme tepişme hem de daha esaslı... Ağlaşma olmamıştı. Bu eksiği sempatik ve efendi İsmail Rüştü Aksal tamamladı. E hanımlarınkinden üstün olsun diye bir üstünlük katmak gerekiyordu... O üstünlüğü bayılmayla elde etti... Hanım kongrelerinde şimdiyedek bayılma olmamıştı. İnşallah gelecekte hanımlar da bu hususta gayretlenirler...

İki problem vardı bu kongrede:

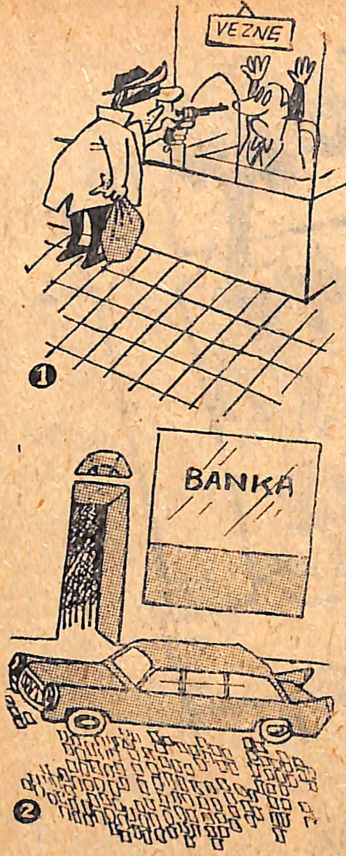
Balkon çökecek, mi çökmiyecek mi?.. Biiir.... Gülek çökecek mi çökmiyecek mi?.. İkiii!...

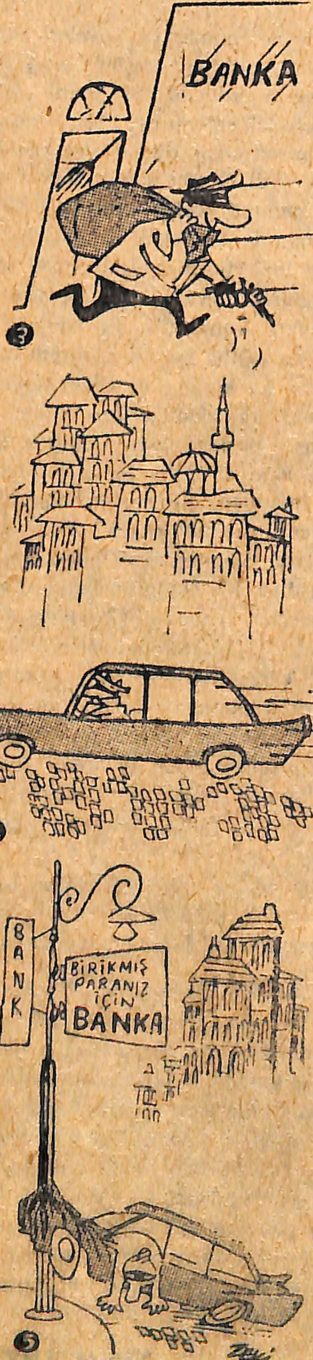
İkisi de insan ağırlığı, insan baskısı altındaydı!.. İkisi de çökmedi. Çatırdadı, çatırdadı amma çökmedi!

İsmail Rüştü Aksal'ın bayılması da bana şu tesiri yapıyor: Hafif komedilerde, birisi birisine yumruk atar, bakarsınız, büsbütün başkası nakaut olur yere upuzun uzanır.... İşte öyle... Kasım Gülek'in bayılması beklenirken Aksal bayıldı onun yerine!.. Gülek'in sinirleri sağlam, çok sağlam, başka siniri zıvanasından çıkarırcasına sağlamdı!... Bu sağlam sinirlerden korkulur... gelecek için... değil mi efem?

Nimet ARZIK

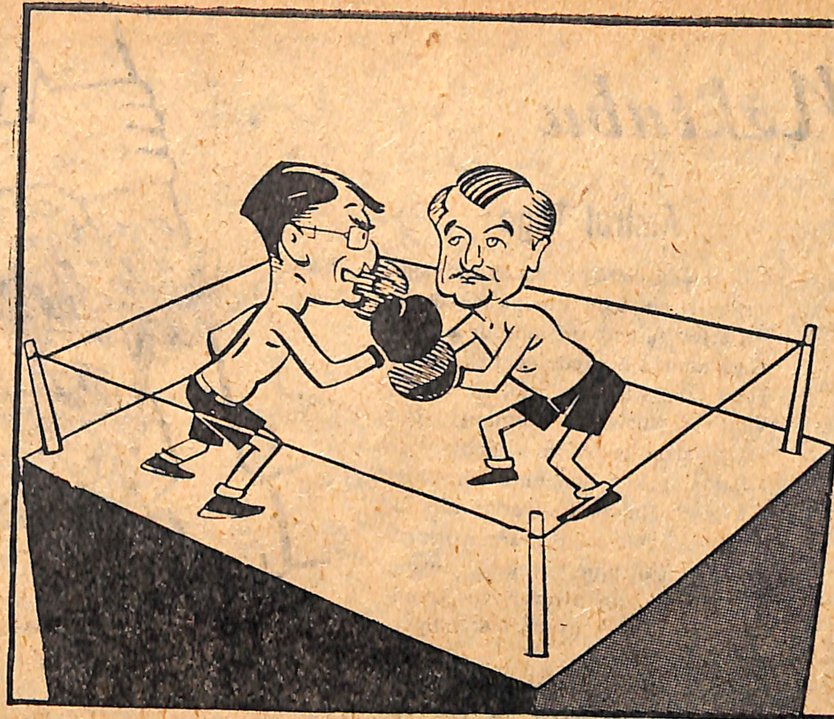
Malûm hikâye

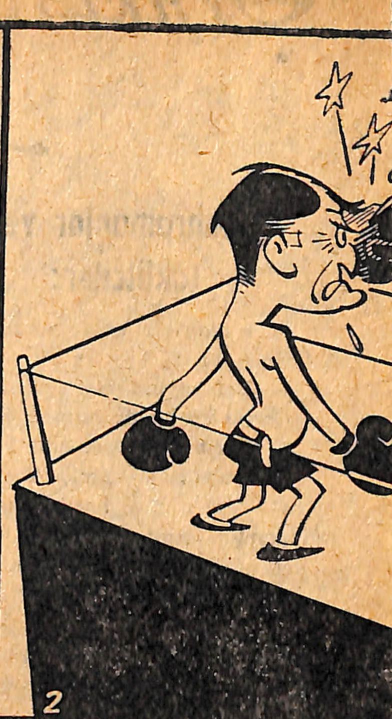

YAZISIZ!

C.H.P. Ku

Birinci raund

İkinci ra

İki Av

Gazetelerde birbirinden uzak iki haber okuyorum: Biri, denizlerimizdeki balık servetinden, yabancıların kaçak avla daha çok faydalandıkları..

Kendi kendime homurdanıyorum:

— Vay anasını... Demek «Yemeyenin malını yerler» sözü doğru... Şu barbunyelerimizi, lüferlerimizi, levreklerimizi, mercanlarımızı, komşular bizden daha bol yiyorlar ha?..

Hem bu, denizlerimizin birinci katındaki balıklar... İkinci katta, üçüncü katta neler var?.. Henüz bilmiyoruz bile!

İkinci haberde yine bildiğiniz şey: Türkiyemize turist getirmek!

Eh, vecizesi bile yazıldı, basıldı,asıldı: «Turist döviz getirir, döviz refah getirir!»

Yine kendi kendime homurdanıyorum:

— Yahu, şu turist denilen yaratık da tıpkı balık gibidir: yakalamak için olta ister, yem ister ve usta avcı ister...

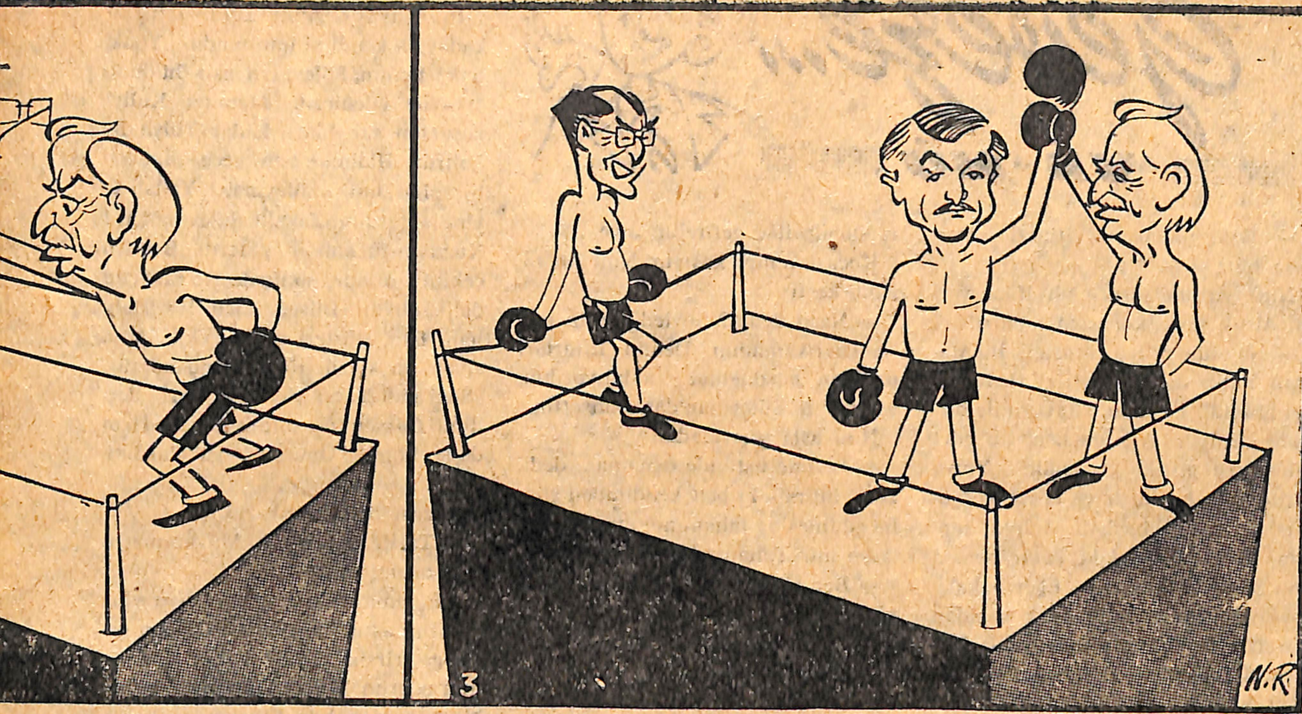
Şu garip C. H. P.!

Gazeteciler — Ali Fuat Başgil «F
Siz ne dersiniz?
Aksal — İçimizde olmasın da ne

...yındaki maç böyle bitti.

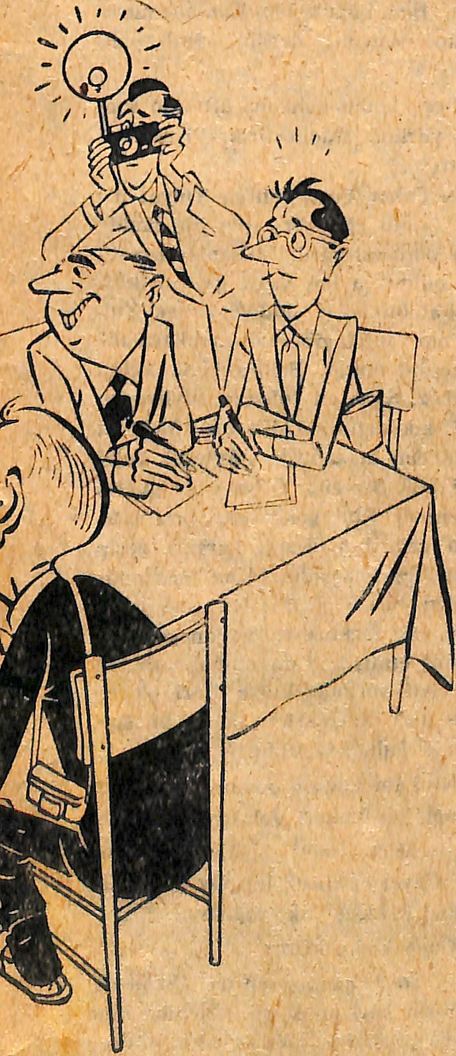
A. F. Başgil «Partiler üstü kalacağım!» dedi.

— Sayı hesabı ile galip!

Biz, kendi mavi denizlerimizdeki döviz kaynağı balıkları bırakmış, ille yabancı denizlerde turist denilen balığı avlamak istiyoruz!

Oldum olası böyledir: İşin güçüne meraklıyız nedense!

...P. nin karşısındayım!» diyor...

...olursa olsun!

İntikam Partisi!

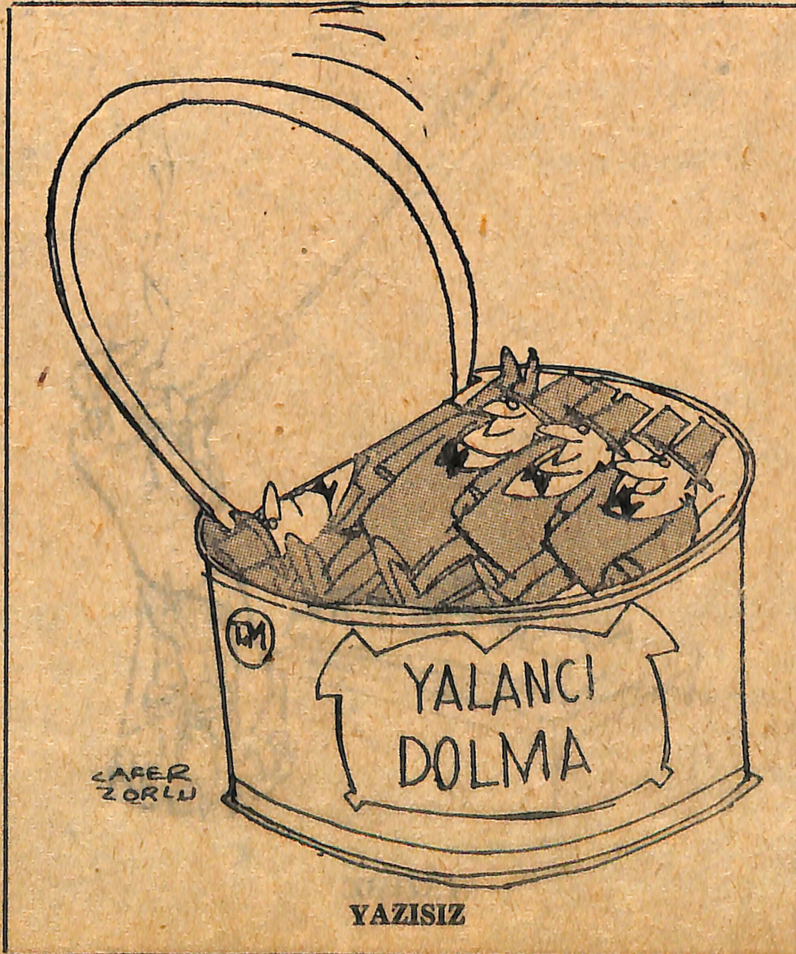
Yeni Türkiye Partisi yeni bir üye kazandı... Ama ne üye!.. Giriş kartını lider imzalıyor. E, Ekrem Alican'ın hakkı var, böyle şerefli bir hizmet başkasına kaptırılmaz!

Sonra, gelsin basın toplantısı: «Milletin refahı, saadeti, kalkınması için çalışacakmış», «Ege bölgesinde dolaşacakmış», «Aydın'dan adaylığını koyacakmış!..» Hani bir «Babasının intikamını alacakmış» eksik!

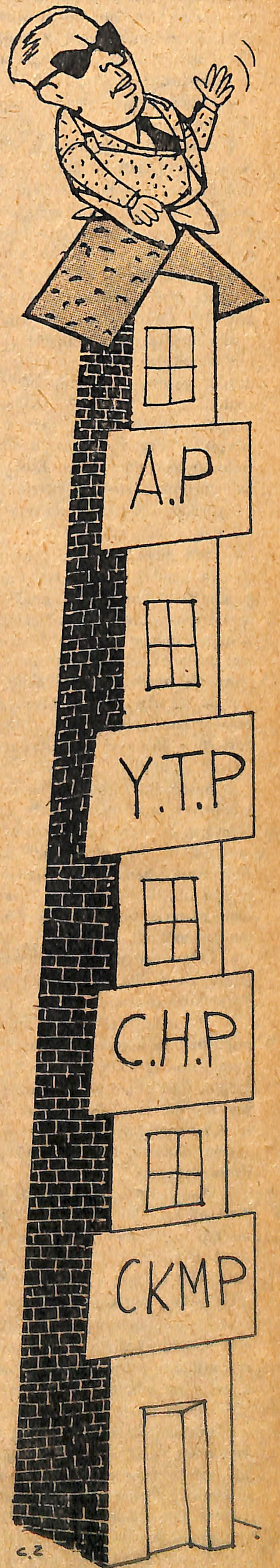
Biz bu satırları yazarken okuduğumuz gazete haberlerine göre, Bayar'ın kızı da girmek üzereymiş Yeni Türkiye Partisine... Sonra?... Koraltanzadeler ne olacak?... Onlar girmiyecekler mi?.

Haaa, Ağrı mebusu Halis Öztürk'ü aman unutmasınlar! Meclis albümündeki üç satırlık kimliğinden, bir, beş, on değil, tam on altı çocuk babası olduğu yazılı... Torunlar da caba!

Ekrem Alican'a bir tavsiyemiz var: «Yeni Türkiye» nin adını «İntikam Partisi» koysa daha uygun olmaz mı?

YAZISIZ

YAZISIZ!

ANTON ÇEHOV'DAN BİR HİKÂYE

Geveze...

VÂ - NÛ

GENÇ bayan Nini, o sabah sahil şehirlerindeki deniz banyolarından başşehire dönmüştü. Geçirdiği üç aylık yaz tatilinde nasıl eğlendiklerini kocasına anlatıyordu. Kocası, Nini'nin neşeli yüzüne bakarak, memnun, onun söylediklerini dinliyor, arada sırada bazı sualler soruyordu:

— Orada herşey ateş pahasınaymış, doğru mu?

— Nasıl diyeyim, bilmem ki?... Bana kalırsa fazla büyütmüşler. Meselâ Madam Yulya ile birlikte gündeliği iki altın liraya birer oda tuttuk. Öyle ya, sefahate lüzum var mı? İnsan iktisada riayet etmeli. Haklı değil miyim, cicim? Yoksa iktisada riayet etmeyip de yanına güzel bir Tatar delikanlısını kılavuz diye alarak dağlara gezmeğe gidersen iş başkalaşır. Ama ne dağlar, ne dağlar, görsen kocacığım. Ne yükseklik, biliyor musun? Kilisenin kubbesinden belki bin defa daha yüksek. Tepelerinde sis, duman... Bulutlar aşağıda kalıyor. Eteklerinde uçurumlar, kayalar, dereler... O ne güzellik... Vallahi hatırıma geldikçe içim hop ediyor.

— Sen gittikten sonra, bir mecmuada oradaki Tatar kılavuzlarla zengin Rus kadınları arasındaki maceraları okudum. Ne ahlâksızlık! Zengin kadınlar güzel Tatar gençlerini dağlarda kılavuzluk etsinler bahanesiyle bazan bir günlüğüne, bazan da bir mevsimliğine kiralıyarak bol bol paralar verip âdeta ihya ederlermiş. Nasıl şey bu Tatarlar?

Genç kadın:

— Basbayağı Tatar! Hiçbir fevkalâdelikleri yok! diye cevap verdi. Hem ben onları yakından görmedim ki. Uzaktan gördüm. Minimini idiler ta uzakta. Bana gösterdiler ama dikkat etmedim. Zaten ben Tatarlardan, matarlardan, Çerkezlerden filân hoşlanmam ki...

— Lâkin memleketimizin bugünkü günde en büyük Don Juan'ları bu Tatar kılavuzlarmış.

— İhtimal... Tabiatsız, midesiz, ahlâksız, namussuz kadınların köküne kıran girmedi ya...

Nini, sanki birdenbire müthiş bir şey hatırlamış gibi yerinden sıçradı. Korkudan büyüyen gözleriyle kocasına bakarak her kelimeyi çeke uzata dedi ki:

— Ah, cicim! Anlatayım da bak. Ne kötü kadınlar var dünyada. Hem de âdî tabakadan, orta tabakadan değil de sözüm ona aristokrat bunlar... Akıl sır erer iş mi? Gözlerime inanmadım. Artık rezaletin bu kadarı olmaz. Söylemeğe dilim varmıyor. Meselâ şu bizim Yulya, hani şu oda arkadaşım yok mu? Hem ne iyi kocası, gül gibi iki çocuğu vardır; her zaman aristokratlığını ileri sürer; uzaktan gören onu Hazreti Meryemin sol bacağı sanır. Halbuki sorma, sorma neler yaptı. Fakat bunları kimseye söyleme sakın! Tu comprends? Entre nous... Birşey çıtlatmıyacağınıza yemin et bakayım.

— Canım, çocuk musun? Kime ne söyliyeceğim?

— Bak, namusuna itimat ediyorum ha...

Nini, yüzüne esrarlı bir ifade verdi. Alçak sesle kocasına anlattı:

— Ne oldu, biliyor musun? Bu Madam Yulya dağlara gitti... Hava gayet güzeldi. İlerde o, kılavuzu ile birlikte yürüyor. Arkada ben. Üç dört kilometre gittik, gitmedik, Yulya birdenbire haykırdı ve eliyle göğsünü bastırmağa başladı. Anlıyor musun, cicim? Yanındaki Tatar hemen onu belinden yakaladı. Eğer yakalamasaydı, Yulya muhakkak atından düşerdi. Ben kendi kılavuzumla birlikte derhal ona yaklaştım. «Ne oluyor? Ne var?» dedim. Yulya inliyordu: «İçime fenalık geldi. Daha ileri gidemiyeceğim.» Ne kadar korktuğumu sen tasavvur et. «Haydi geri dönelim!» dedim. «Kabil değil, dönemem!» diye cevap verdi. «Eğer bir adım daha atarsam sancıdan öleceğim. İsparmoz geliyor.» Böyle dedikten sonra başladı bana ve kılavuzum Süleyman'a yalvarmağa: Şehre dönüp ilâç getirelim diye...

Kocası, alnını kaşıyıp Nini'nin sözünü kesti:

— Nasıl dedin? Söylediklerini pek iyi kavrıyamadım. Demin Tatarları uzaktan gördüğünü anlatıyordun. Şimdi bir Süleyman'dan bahsettin.

Nini asla şaşırmadan:

— Kelime üstünde oynama... dedi. Hem bilirsin ki ben kendimden şüphe edilmesine tahammül etmem. Anladın mı? Tahammül etmem.

— Ben şüphelenmiyorum ama, sen niçin yalan söylüyorsun? Tatar'la at koşturmuşsun, âlâ. Ama bunu benden niye saklamalı?

— Hoppala... Haydi bakalım, şimdi de beni Süleyman'dan kıskan! Koskoca Allahın dağına kılavuzsuz gidip kaybolacak halim yoktu ya... Madem oradaki hayatımdan haberdar değilsin, iyisi mi sus bari... Sesini kıs... Yalta'da kılavuzsuz tek adım atılmaz.

— Devenin başı!

— Suratıma bakıp da öyle aptal sırıtma... Haberin olsun, karşında Yulya yok. Ben Yulya mıyım? Nah sana... Kadından evliya olmaz. Ben evliya değilim ama, artık o kadar da kendimi unutmadım. Yook, bak! Benim Süleyman asla hududu tecavüz edemezdi. Mehmet Kuliyi sorarsan sabahlara kadar Yulya ile kalırdı. Halbuki ben gece saat on bir oldu mu, «Süleyman! Yallah evine!» derdim. Zavallı Süleymancık! Kuzu kuzu kalkar, giderdi. Benden çekinir, utanır, sıkılırdı. Ne mahçup delikanlıydı. Bilsen, cicim! Hah, hah, hah. Gözleri çekik çekik. Ama siyah mı siyah. Kömür mü kömür. «Seni gidi Tatar yavrusu seni!» derdim. Görsen ne minik şeydi. Hem de ne komik! Onu şöyle yakalardım, şöyle...

Kocası önüne bakarak:

— Tarife hacet yok. Mükemmelen anlıyorum. dedi.

—E, ama oldu mu va? Niye yine suratını astın? Kimbilir aklından neler geçirirsin şimdi? Fakat seni temin ederim ki hattâ dağlarda gezdiğimiz zaman bile Süleymana hududu tecavüz ettirmezdim. Meselâ Çansu denilen bir şelâle vardı. İkimiz yapayalnız oraya giderdik. Zavallı Tatar yavrusu, atını benimkine yaklaştırmak isterdi. «Haydi bakalım, geri! Sen geriden!» diye hep arkamdan yürütürdüm oğlancığı!... Hattâ en şairane yerlerde, en şairane anlarda bile ona vaziyetini ihtar eder: «Unutma ki sen alelâde bir Tatarsın. Ben büyük bir Rus memurunun karısıyım!» derdim. Hah, hah, hah...

Genç kadın kahkaha attıktan sonra yüzünü ciddileştirdi. Kaşlarını çattı:

— Fakat Yulya, ah şu Yulya! dedi. Gönül eğlendirmenin bir haddi, bir derecesi vardır. İnsanlar fırsatını buldukça hoş vakit geçirmelidir. Fakat bu işleri ciddiye almak Yulya'nın yaptığı gibi maraza çıkarmak? İşte bu olmaz. Benim buna aklım ermez. Sana en tuhafını söyliyeyim mi, kocacığım? Yulya beni Mehmet Kuli'den kıskanırdı. Aptallık değil mi bu? Bir gün Yulya evde yoktu. Mehmet Kuli geldi. Ben onu odama çağırdım. Karşı karşıya geçip hoş beşe başladık. Ama, ne ömür oğlan, bilsen, cicim! Ne cana yakın şey. Hiç farkına varmadan gece yarısını etmişiz. Tam muhabbetin en civcivli yerinde Yulya içeri girmesin mi? Bir rezalet çıkardı ki, sorma... Tuh, âdî kadın!

Nini'nin kocası, odanın içinde bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu.

— Mükemmel! Mükemmel! dedi. Gayet eğlenceli bir yaz geçirmişsiniz. Diyecek yok, doğrusu...

Genç kadın kızdı:

— Aman canım, sen de... Sana da bir şey söylenmez mi... Hemen mânaya çekersin. Bundan sonra, tövbeler olsun, sana hiçbir şey söylemem. Vallahi için fesat, dedi ve susup somurttu!

Çeviren:
(Vâ - Nû)

Güneş ısısından faydalanılacak! (Gazeteler)

YAZISIZ!

Bir

YILBAŞI GECESİ

YAZAN: **PEYAMİ SAFA**

Çizen: BÜLENT SEREN

6

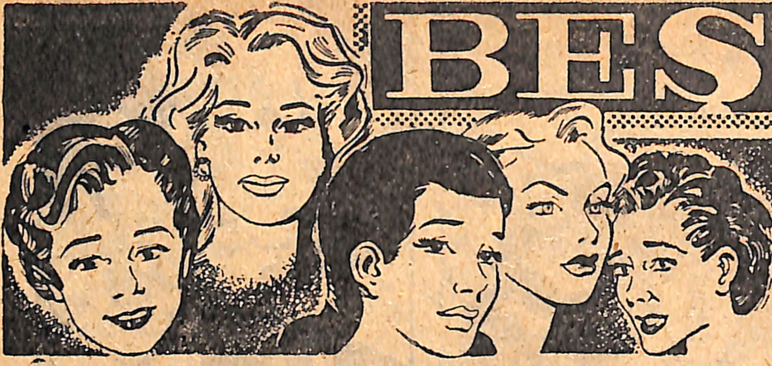

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 6 —

April, Mr. Shalimar'ın odasına giderek kapıyı kapadı, ayakkabılarını çıkararak, ortada şöyle bir döndü. Hayatından çok memnundu. Çantasından aynasını çıkardı, saçlarını ensesinden kaldırarak, kendine şöyle bir baktı. Şimdiye kadar saçlarının ne kadar uzun, ne kadar biçimsiz olduğunu nasıl olmuştu da farketmemişti? Tayyöründe de bir acayiplik vardı. Annesi ona daima mavi gözlü kızların mavi elbise giymesi lâzım geldiğini, siyahın ise yaşlı kadınlara ve cenazelere mahsus olduğunu söylemişti. Halbuki siyahın cenazeyle hiç de alâkası yoktu işte. Bu akşam, Mr. Shalimar ona yemek parası verdiği zaman da hemen bir Güzellik Enstitüsüne gidecekti. Cuma akşamı aylığını alır almaz da Caroline'inki gibi siyah bir tayyör seçecekti.

Bir iki gün sonra Mr. Shalimar bile onu tanıyamıyacaktı. Kalbi çarpmağa başladı. Ne de şanslıydı? Masanın üstündeki sigara tablasını alarak holdeki sepete boşalttı, sonra da muslukta yıkadı. Ancak Mary Agnes'in hayretle açılmış gözlerini gördükten sonra, ayakkabılarını giymeyi unutmuş olduğunu da hatırladı.

Ocak ayında karanlık çabuk basar. Diğer sekreterler saat beşte yazı makinelerini kapatırken, hava da iyice kararmıştı. Mr. Shalimar ise on sayfa uzunluğundaki aylık raporun ikinci sayfasını dikte etmekle meşguldü. Adam April'in koltuğa oturmasına müsaade etmişti. Genç kız ayakkabılarını çıkarıp, ayaklarını altına almış, adamın söylediklerini süratle yazıyordu. Mektepteyken stenodan daima nefret etmişti. Fakat şimdi o kadar mesuttu ki, steno yazmaktan bile hoşlanıyordu. Mr. Shalimar'ın ondan memnun kaldığını da farketmişti, zira adamı durdurup şurayı burayı sormuyor, son süratle yazıyordu. Bu arada dışarıdakilerin gittiğini de topuk seslerinden, kızların, «Allahaısmarladık,» diye haykırışlarından anladı. Sonra ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Daha sivri bir kalem almak için ayağa kalktı.

Mr. Shalimar, «Bir dakika duralım,» dedi. «Sen de yoruldun herhalde.»

«— Yok, yok, yorulmadım.»

«— Neredeyim, yarısına geldik mi?»

«— Hemen, hemen.»

«— Acıktın mı?»

«— Hayır efendim.»

Mr. Shalimar eğilerek yazıhanenin en alt çekmesinden bir şişe viski ve küçük, metal bardaklar çıkardı. Bunlardan ikisine içki doldurdu, «Biraz içki ister misin?»

April o zamana kadar kokteylden daha kuvvetli bir içki içmemişti. Çekinden bir tavırla, «İçkinizin ziyan olmasını istemem,» diye cevap verdi.

Mr. Shalimar genç kıza ayırdığı kadehteki içkinin yarısını tekrar şişeye boşalttı, sonra da geri kalanı April'e uzatarak, «Al bakalım,» dedi.

April, «Buna kim inanır?» diye düşünüyordu. «Derby Kitaplarının Umumî Neşriyat Müdürü Mr. Shalimar'la içki içiyorum. Üstelik şaşkınlığımdan adama ne söyliyeceğimi de bilmiyorum.» Burası ofisten ziyade filmlerde gördüğü evlerin salonlarına benziyordu.

Mr. Shalimar kısaca, «şerefine,» diyerek bir yudumda içkisini bitirdi. Sonra kadehe sürahiden su doldurarak, genç kıza bakmadan bunu da içti. Evet, belki ahbaplık etmiyorlardı ama, April de oradaydı ya... Bu da mühim bir şeydi. Viskiyi tattıktan sonra bir yudum aldı. İçki boğazını yakarak indi.

Mr Shalimar kadehine tekrar içki doldurduktan sonra ilk defa olarak April'e baktı. «Viskinin içine biraz su koyayım mı?»

«— Teşekkür ederim, iyi olur.» Adam kadehine su koyarken April de onun ak düşmüş siyah saçlarına bakıyordu. Kulağının birinde de bir et beni vardı. Adama bu kadar yakın olduğu için bir an utandı. Mr. Shalimar içkisine su karıştırırken o da ilk tanıdığı bu büyük adamı merakla tetkik etti. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sonra da adamla son derecede samimileşmişler gibi bir hisse kapıldı, zira o kırışıklar, benler, kusurlar adamın hususî hayatına ait şeylerdi. Mr. Shalimar'a, «Teşekkür ederim,» dedikten sonra tekrar kanapesine döndü.

Adam sandalyesinde arkasına yaslanarak, uzun bacaklarını masaya dayadı. Yüzü, öğleleri gittiği spor kulübündeki güneş lâmbaları sayesinde iyice yanmıştı, parmağında da nişan halkası vardı. April, «O bir Yunan armatörüne veya Yakın Doğulu bir milyonere benziyor,» diye düşündü. Masasının üstünde gümüş çerçeveli bir resim vardı. Karısının ve çocuklarının fotoğrafıydı bu.

Mr Shalimar, «Cep kitaplarının istikbalde ne kadar ehemmiyet kazanacağını pek az kimse anlıyor,» dedi. «Her kitaptan evvelâ iki yüz elli bin nüsha bastığımızı biliyor musun? Halbuki ciltli kitaplar ne kadar satıyor, bundan haberin var mı?»

«— Hayır efendim.»

«— Eğer fenaysa bir iki bin... Eğer beğenilen bir kitapsa yüz bin... Bütün Amerika'da ancak yüz bin kişi okuyor. Bu da pek fazla bir şey sayılmaz, öyle değil mi?...

April, «Evet, efendim,» dedi.

«— Amerika'da bazı şehirlerde kütüphane bile yok... Kitapçı dükkânı da öyle. Bu insanlar sadece gazete bayilerinden kitap alabiliyorlar. Hangi kitapları biliyor musunuz? Bizimkileri.»

April, «Sahi mi?» diye mırıldandı.

Mr. Shalimar, «Biz Amerika'nın edebî zevkinin değişmesine sebep olduk,» diye devam etti. «İnsanlar yürümesini öğrenmeden evvel emekler. Evvelce kanlı macera hikâyelerinden başka birşey okumazlardı. Sonra araya bir iki iyi kitap sokuverdik. Böylece onları alıştırmağa başladık. Zamanla bizim cep kitapları, o ciltli, lüks nüshalardan kalite itibariyle daha üstün olacak. Ciltli kitapların hepsi, dört dolara satılıyor diye iyi mi zannediyorsun? Ekserisi berbat! Berbat!»

April adamın heyecanı karşısında hafifçe gülümsiyerek, içkisinden bir iki yudum aldı. Viski kendine olan itimadını arttırmıştı, içkisini bitirdi.

«— Amerika'ya okumayı öğreten bizim kitaplarımız... Bizim açık saçık kapaklarımız... Bizim ucuz eserlerimiz. Bırak bir şeyden anlamıyan bazı kimseler Derby Kitaplarının saçma olduğunu söylesin. Yakında işin içyüzünü onlar da anlıyacak.»

April, «Şimdiye kadar bu meseleye bu nazarla bakmamıştım,» dedi.

Bu sefer Mr. Shalimar kendi viskisini içmeden evvel, April'le hafifçe kadeh tokuşturdu. April, birdenbire nedense çok sevinmişti. Tevekkeli değil burada herkes ona Yazı İşleri Müdürü olmak isteyip istemediğini sormaktaydı.

(Devamı var)

İKRAMİYELİ

PİYALE
MAKARNASI

AŞÇIBAŞI
RESMİNİ
KESİP
YOLLAYINIZ

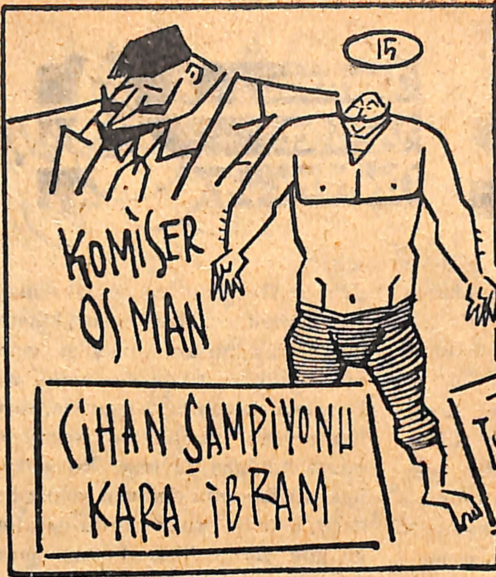
1 adet 1000
4 „ 250
10 „ 100

LİRA

P.K. 825 İZMİR

17

Reklamcılık, 1700/51

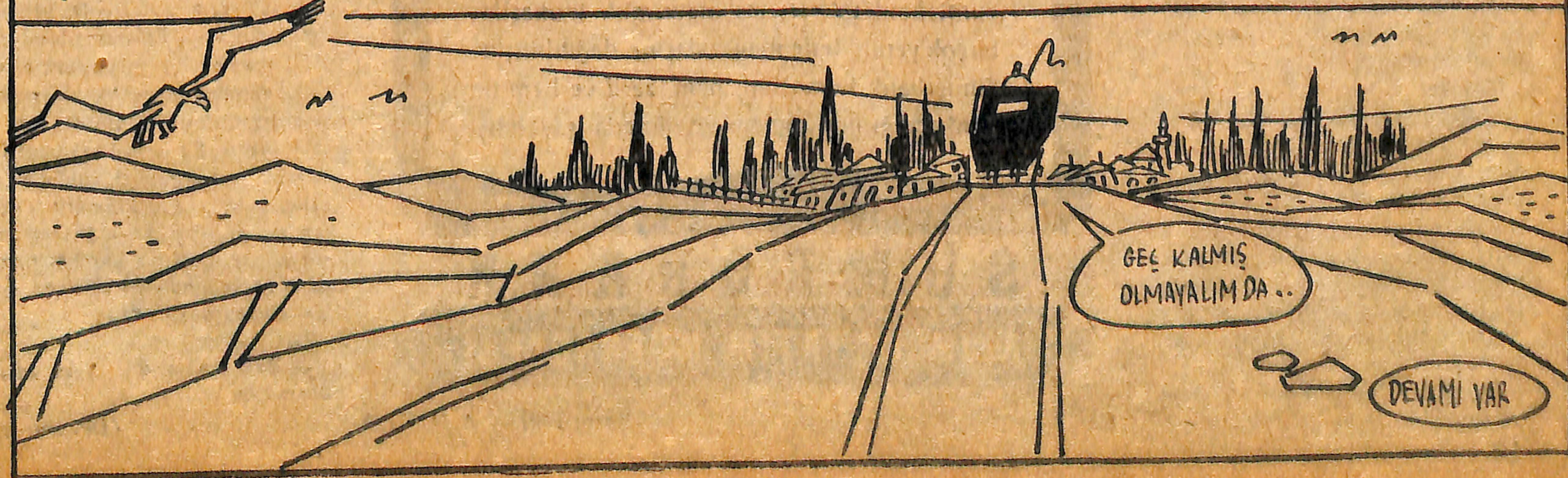
ZAPTİYELER BİRTARAFTAN ARAŞTIRMA YAPARLARKEN; DURUM DİĞER YANDAN ÜST KADEMELERE AKSETTİRİLİR.

MEŞAKKATLİ BİR YOLCULUKTAN SONRA, KOÇONUN ARABASI İBRAHİMİN KÖYÜNE GİRER...

PATATES Şövalyeleri

— 28 —

— Size vermek istediğim iş hem kolay, hem de eğlenceli. Benim şirket yarın, yüzen yeni bir kumarhane açıyor. Bu işe koca bir gemi tahsis edilmiştir; iş şüphesiz «Yüzen kahve ve dans salonu» adı altında yürütülmüş olacaktır. Ama, zamanı geldi mi, ruletin ortaya çıktığı görülecek. İnsanlar suareye gelecekler, gemi bir yirmi kilometre kadar engine açıldıktan sonra, demirliyecektir: Okyanusta bir ışık adası; müzik, dans, viski, ay ışığında yemek ve ortalık ağarana dek gelsin bakara. Bu ne bulunmaz şeydir doğrusu!

Üç kişizade işi kabul ettiler ve başlangıçları pek parlak oldu. Dünya yıkılmış da umurlarında değilmiş gibi oynadılar, gülerek müthiş paralar kaybettiler ve esneye esneye gene kazandılar. Gün doğarken patron Fil'e, Pis'ye ve Sett'e bol keseden iltifat savurdu; bu yetmezmiş gibi de, iki kat para ödedi.

İkinci gece, yüzen kumarhane ana - baba günü oldu; üçüncü gece de öyle, ve dördüncü gece, cankurtaran sandallarına bile yerleştirilen barlar kurulması gerekti. Amerikanın en gözde kadınları, en parası bolları, en güzelleri birbirlerine randevu verdiler. Kasa başında memurlar, dolarları jötonlara çevirirken ter döküyordu. Doğrusu Fil milyarder gibi oynadı. Çekirdekten yetişme kumarbaz gibi, kaybetti, kazandı.

Bir ara arkasında hafif bir ses:

— Mösyö Dublè, diye mırıldandı, harikulâdesiniz. Başkalarının parasını imrendirecek bir aldırmazlıkla kaybediyorsunuz.

Hafif ses Clotilde Troll'ün sesi idi ve Clotilde Troll Filimario'nun masasında yer aldı. Fil kılını bile kıpırdatmadı.

— Epey ilerlemişsiniz, Mösyö Dublè, her halde bu işe 7 dolardan fazla para alırsınız.

Filimario ayağa kalktı ve geminin tâ en ucunda biraz hava almak için yürüdü. Clotilde hanım hanımcık peşini kovaladı.

Clotilde:

— Bana özür dilemek için doğrusu çok hoş bir yer seçtiniz; kaç gecedir bunu söyliyecektiniz bana, diye mırıldandı. Bütün bu sempatik insanlara sizin ne dümenler çevirdiğinizi kalkıp anlatmak canımı sıkıyordu. Bu uğursuz kibar Amerikalılar elinden suya atıldığınızı görmek doğrusu bundan çok hoşuma gitmezdi.

Bu yüzsüz bir hareketti. Bereket versin Filimario hiç de oralı olmadı.

— Madam Thomson'un evinde kötü bir iş mi yaptığımı imâ ediyorsunuz? diye sordu. Garip. Siz sanki hata işlemez misiniz ki? New York'ta bir Dublè'den başkaları da var. Benim şe...

Clotilde heyecanla:

— Hayır, hayır, diye sözünü kesti; bütün dünyada bir tek sizin gibi Dublè var.

Sonra daha ileri-geri söz söylemekten çekinerek, yeniden:

— Ne güzel! dedi.

Bundan sonra gene, ama son derece umursamazlıkla:

— Ne harikulâde bir manzara, dedi.

Ve bu sözü söylerken de, Clotilde'i omuzundan tuttu ve denize attı.

Clo'nun denize düşmesini takip eden gün Amerika gazetelerinde çıkmış bulunan yazıyı buraya kelimesi kelimesine almak yerindedir:

«New York'un en korkunç servet li insanları, birkaç gündür, Cleveport'lu bir sosyete tarafından koca bir buharlı gemiye yerleştirilmiş yeni ve pek orijinal bir «yüzen kahve ve dans salonu» nda, akşamları birbirlerine randevu veriyorlardı.»

«Dün gece de, «Okyanus Köşkü» adlı yüzen salon, her zamankinden daha da yüklüce, Cleverport'dan demir aldı. Gece yarısına doğru gemi, kıyıdan hemen hemen 80 mil açığa geldiğinde ve gürültü-patırtı alıp yürüdüğü anda, garsonlar, hizmetçi kızlar ve denizciler tabancalarını çektiler de oradakilere gümüşlerini ve mücevherlerini ortaya çıkarmalarını söylediler. Yağmadan küpünü doldurmuş kurnaz korsanlar, geminin çektiği üç filika ile, engine açılırlarken, zavallı kurbanlar da, soyulup sovana çevrildikten sonra, bir odaya tıkılmış oldular. Bu «Okyanus Köşkü» nün doğrusu yalnız bar değil, üstelik kumar yurdu da olduğu gün gibi bellidir. Sonuç olarak denebilir ki müşterilerden aşırılmış paralar pek yüklüdür.»

★

İşte Filimario'nun beklenmedik hareketini bu nokta açıklar. Bizimki sanıldığı gibi şüphesiz serinkanlılığını kaybetmemiz, sadece cehennemlik Clotilde'i kalkıp denize atmak gibi ateşli bir istek duymuştu. Salondan içeri bakarken, hiç de böyle şey yapacağını düşünmemişti, krupyelerle barmenlerin tabancalarını çektiklerini ve zavallı oyuncuların üzerlerine çevirdiklerini görmemişti.

Clotilde'in denize atılışını o saat Filimario'nun suya atlaması takip etmişti. Clotilde sırtındaki gece tuvaleti ile çırpınıyordu. Fil onu saçlarından yakaladı ve pupaya doğru yüzdü. Buharlı dört filika, basınç altında, dalgalarda hop hop sallanıyordu. Fil içlerinden birine yaklaştı, acı acı alaylar savurarak Clo'yu ona bindirdi, halatı çözdü, dümenden uzaklaştı ve bir şeytan gibi yol aldı.

Ay bir bulut yığını ardında kaybolmuştu ve bizimkiler de, kör kör, sessizce yol aldılar.

Clotilde ağzını açmadı. Salonda olup biten üzerine konuşmanın zamanı değildi; ama gene de sorulacak hiç bir şeyi yoktu. Yalnız, sonunda buna dayanamadı. Alaylı bir sesle:

— Beni haydutlardan kurtardığınız için size teşekkür ederim, dedi.

Fil karşılık vermedi ve dümene tam çark yaptırdı ve filika geldiği gemiye doğru süzüldü.

Clotilde:

— Olmaz, mösyö Dublè, yapmayınız bunu, dedi. Eğleniyordum.

Fil yeniden bir yarım-çark etti ve filika yeniden körcesine ve en derin sessizlikte ilerledi. Birden sert bir şeye çarptı. Fil ile yol arkadaşı kendilerini sert toprakta buldular. Düzüldüler yola. Clo Filimario'nun ardından yürüyor ve soğuktan titriyordu. Güç-belâ bir kayalığı tırmandılar ve sonunda bir düzlüğe vardılar. Güneş doğuyordu.

Fil:

— Bak sen! dedi; Bess adasına düşmüşüz.

(Devamı var)

Her renk ve desende poplinler

Çeşitli basmalar

Zarif yünlüler

Orijinal desende yenilikler

Ressam Cahit Reklâmcılık

Sümerbank'ın her cins mevsimlik kumaşları birçok yeniliklerle mağazalarına dağıtılmıştır. Sümerbank kumaşları, hem zarif ve hem de bankacılığı gibi sağlam ve itimada şayandır.

SÜMERBANK
ALIM ve SATIM MÜESSESESİ

Basın 2691 — A 11757/50

— *Bir fıkra anlatırım...*

Ayfer FERAY

Fark...

Bir aile toplantısında iki kadının sıkı fıkı konuştuklarını gören üçüncü yanlarına yaklaşmış, söylenenlere kulak misafiri oluyordu.

Kadınlardan biri, ilerde duran başka bir arkadaşlarını işaretle:

— Biliyor musun, dedi, kocasıyla köpeğini aynı isimle çağırıyormuş. Tuhaf doğrusu... Üstelik bazı karışıklıklara da sebep oluyordur herhalde!

Kadın dayanamadı:

-- Yok canım, dedi. Köpeğini gayet tatlı bir sesle çağırır!

Kilisede!

Kilisenin yeni papazı, cahil zangoça:

— Gel, sana okuma yazma öğreteyim de, şu cahillikten kurtul, der.

Zangoç kabul etmeyince de, «Kilisede cahillerin yeri olmadığını» söyliyerek kovar.

Zangoç heybesini yüklenip yola koyulur. Bir ara canı sigara ister, fakat bütün yol boyunca bir tütüncüye rastlamaz.

— Bu yol üzerinde bir tütüncü dükkânı açsam iyi olacak. Kimbilir benim durumumda kaç kişi vardır, diye düşünür ve düşündüğünü yapar.

Dükkân, çok müşteri tutar. Kârın yolunu bulan eski zangoç, her tarafta dükkânlar açarak memleketin tütün kıralı olur.

Bir gün yeni kâtiplerden biri patronun okuma yazma bilmediğini öğrenip te:

— Siz cahilken böyle zengin olmuşsunuz. Ya bir de okusaydınız kimbilir neler yapardınız, deyince:

Tütün kıralı:

— Kilisede zangoçluk yapacaktık oğul, diye cevap verir.

Mehmet ÂSATEKİN

İşin fenası!

Başı pek sıkışmış dertli dertli dolaşıyordu. Bir ara samimî bir dostuna tesadüf ederek:

— Sorma kardeşim, dedi, derdim büyük. Ne yapacağımı şaşırdım.

— Hayrola?

— Ah, azizim ah! Gırtlağa kadar borç içindeyim.

— Kime?

— Bakkala, kasaba, terziye, Ali'ye, Veli'ye!

Arkadaşı teselli etti:

— Aldırma canım. Allah Kerimdir.

Adam şaşkın kekeledi:

— İşin fenası Kerim'e de borcum var!

Enver AŞIK

Kruşçef — Gel beraber oynıyalım!

SEN PİYER

İtalyayı ziyaret eden Fransız bir turist bir yeri arıyor fakat bir türlü bulamıyordu. Elinde plânlar, hayli dolaştı ama aradığı semti bir türlü çıkaramadı. En sonunda adamcağız karşıdan gelen bir İtalyanı çevirdi:

— Affedersiniz, Fransızca biliyor musunuz acaba?

— Eh şöyle böyle!..

— Aman çok iyi; o halde size sorabilirim; Sen Piyer ne tarafta bulunuyor bana tarif eder misiniz?

İtalyan düşündü düşündü. En sonunda sevinçle bağırdı:

— Gökyüzünde sinyor gökyüzünde!...

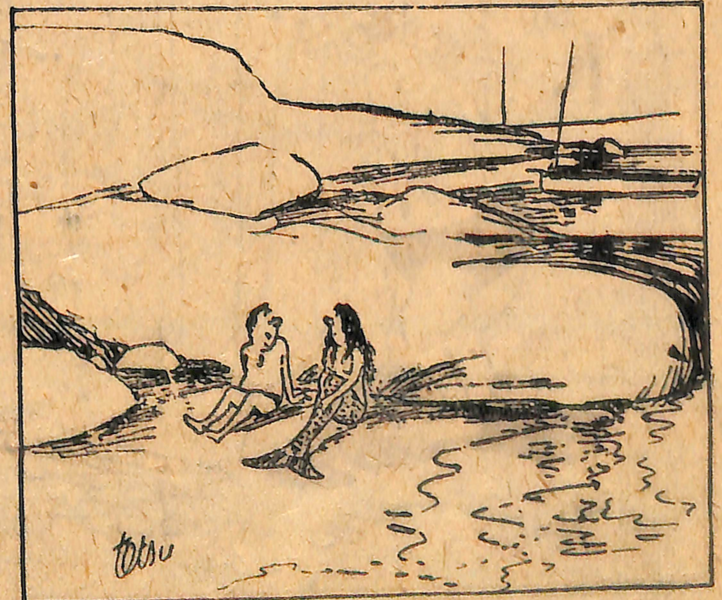
NEYİ EKSİK?

Meşhur «Tour de France» bisiklet yarışlarının yapıldığı gün; kısa pantalonlu, kasketli ve siyah atletli, yarışçı kılığında bir adam alabildiğine koşuyordu. Karşıdan birinin geldiğini görünce durdu ve nefes nefese sordu:

— Yanlış bir yola sapmadım değil mi, bu yarış güzergâhıdır?.

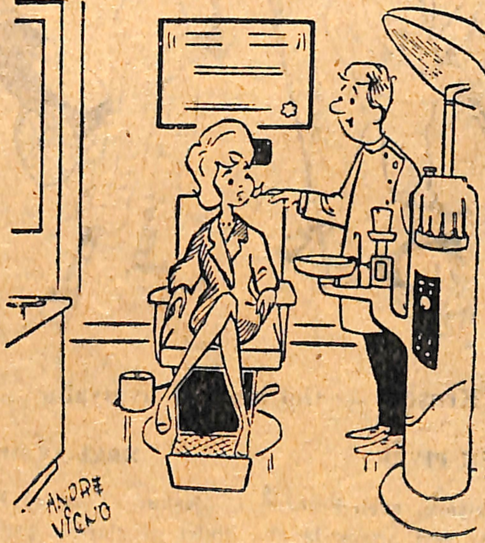
— Evet, doğru yoldasınız; fakat niçin koşuyorsunuz Allahaşkına, bisikletiniz nerede?

— Hay Allah iyi ki söylediniz, ben de yola çıkalı beri ne unuttum, neyim eksik deyip duruyordum.

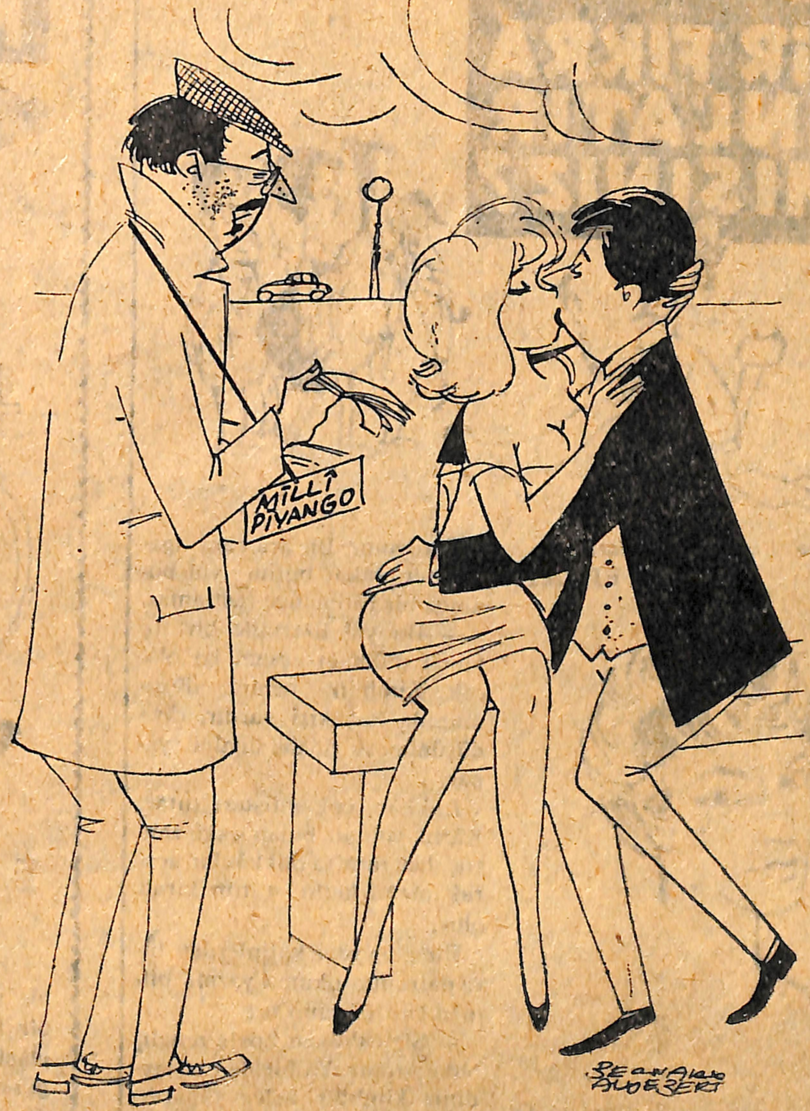

— Vah vah demek Parisi hiç görmediniz!

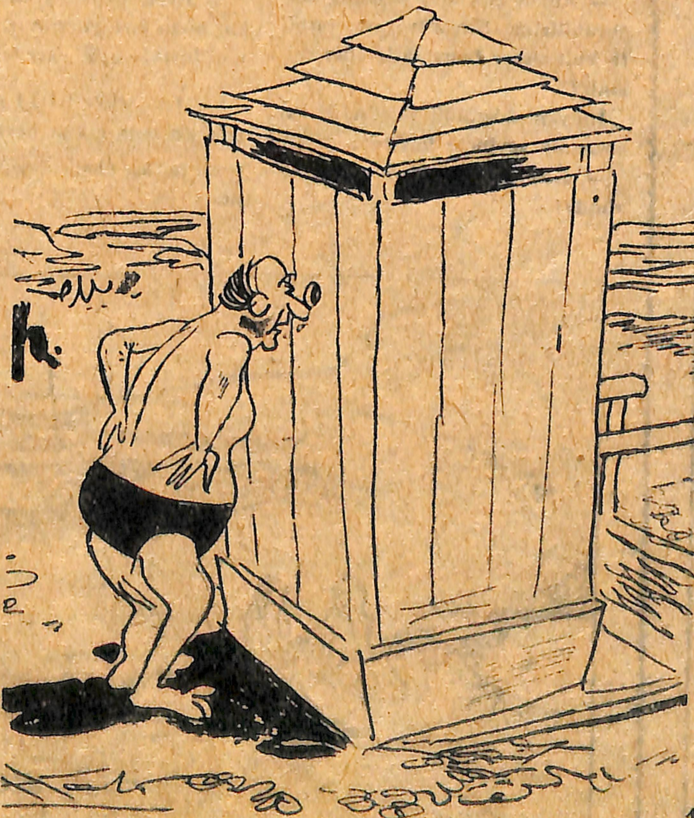
Dünya KARİKATÜRLERİ

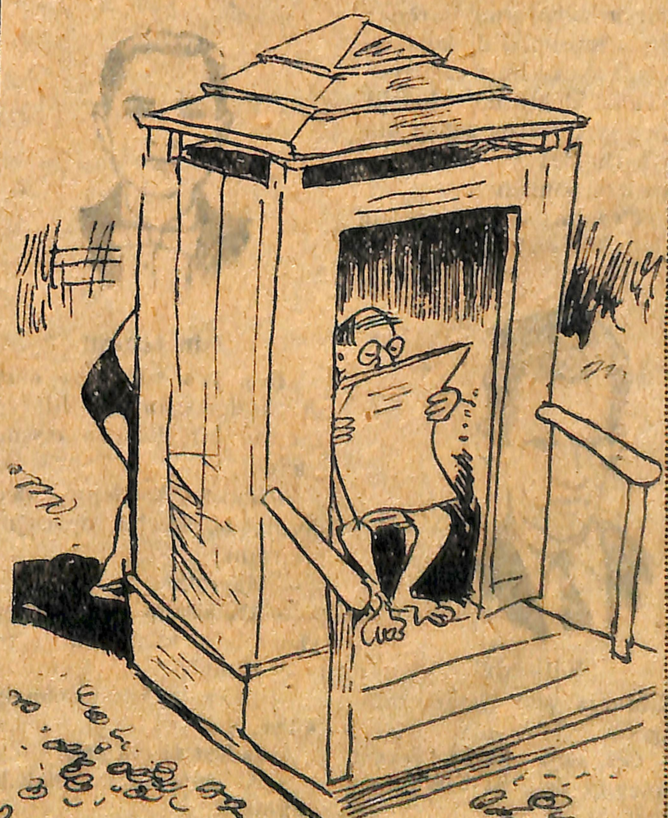

DİŞÇİ — YAPTIĞIM DOLGU-YU TECRÜBE İÇİN BU AKŞAM BENİMLE YEMEĞE GELİR MİSİN?

— BU AKŞAM ÇEKİLİYOR...

YAZISIZ

1961'de

38 Apartman Dairesi ŞİŞLİDE

12 Apartman Dairesi CADDEBOSTANDA

50 Apartman Dairesi

Ayrıca

2.500.000

Liralık çeşitli para ikramiyeleri

29

YAPI ve KREDİ BANKASI

Reklâmcılık : 1665-52

Bir deniz ayı hatırası!

— ILTRAVASO —